

สามร้อย หมดเปลือก

เงินเจียตะลึงงัน

ในเมื่อช่งโม่เต็มใจพบเขาอีกครั้ง ก็เห็นได้ว่าอีกฝ่ายสนใจในสิ่งที่เขากล่าวออกมาอย่างยิ่ง แต่นี้เป็นไฟตายที่จะปกป้องชีวิตของเขา เขาก็หวังว่าจะต่อรองได้ในราคาที่คุ้มค่า แต่เดิมจึงวางแผนบีบให้ช่งโม่เอื่อยปากก่อน เขาถึงจะได้คุ้มหมากกระดานนี้ จากนั้นค่อยกำหนดเงื่อนไขในการเจรจากับช่งโม่นั่นเอง

แต่คิดไม่ถึงเลยว่าช่งโม่จะนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา ข้าคิดจะพลิกหน้าง่าย ๆ เช่นนี้เสียได้

หรือช่งโม่ไม่สนใจสารที่เขานำมาบอกเล่าจริงๆ อย่างนั้นหรือ
เงินเจียไม่เชื่อ จึงจ้องดวงตาของช่งโม่

นัยน์ตาของช่งโม่ดำลึบแวววาวดังดวงดาวบนผืนฟ้ายามราตรี แม้จะเปล่งประกาย ทว่ากลับสงบเยือกเย็น ไร้ซึ่งความอบอุ่นแม้เพียงเศษเสี้ยวราวกับน้ำค้างแข็งพันปีที่หนาวเย็นจนเสียดแทงกระดูก ทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงความเป็นชาของเขา

เงินเจียใจกระตุก

บางที่ซึ่งไม่อาจเพียงแสวงชมขวัญ แต่เขาจะกล้าเดิมพันหรือไม่
หมู่บ้านชาวนาพระราชทาน ณ ตำบลซึ่งเป็นที่ดินที่ซึ่งไม่ไ้พบเลี้ยงหน่วย
กล้าตาย ขอเพียงอีกฝ่ายต้องการ ย่อมสามารถฉีกข้ายาให้เป็นชิ้นๆ ได้
ทุกเมื่อ!

ในปากของเงินเจียมีรสขมปร่ากระจายไปทั่ว รวากับกลิ่นดีขมลงคอ
ก็มีปาน

ทว่าสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยให้เขาลังเล...

เขาทรุดตัวลงคุกเขาเบื้องหน้าซึ่งไม่

“ชื่อจื่อ ผู้น้อยมิได้ตั้งใจเล่นแง่ดูเชิง เพียงแต่เรื่องนี้เดิมพันใหญ่หลวง
ตัวข้าจึงหวาดหวั่นกริ่งเกรงไปชั่วขณะ และไม่รู้ว่าจะควรจะทำเช่นไรดี” เมื่อพูด
ถึงตรงนั้นเขาก็ไม่กล้าลังเลอีก จึงรีบกล่าวต่อ “เมื่อสี่ปีก่อน ข้ากับเงินจู่ซิ่น...
พ่อบุญธรรมได้รับบัญชาให้ไปคุมตัวตั้งกั่วงจากผู้เจี้ยนกลับมายังเมืองหลวง
ตอนที่เพิ่งออกจากผู้เจี้ยนนั้น จู่ๆ จงเจียว รองหัวหน้าหน่วยเงินผู้ซื้อเหนือ
แห่งกององครักษ์เสื้อแพรก็นำคนกลุ่มหนึ่งมาพาตัวตั้งกั่วงไปสอบสวนตาม
ลำพัง

“ข้ากับพ่อบุญธรรมคิดว่าเขาได้รับคำสั่งมาจัดการเรื่องนี้ แม้นในใจจะ
จงนกลางแกลง แต่ก็ยากจะขัดเบี่ยงบนได้ จึงทำได้เพียงทอดถอนใจอยู่เบื้อง
หลังเท่านั้น ตัวข้าถึงขนาดเคยปรึกษาพ่อบุญธรรมว่าจะลอบมอบยาสมานแผล
ชั้นดีให้แก่ตั้งกั่วงตอนที่เข้าเวรยามด้วยซ้ำ เพียงแต่ไม่คิดเลยว่า ตลอด
เส้นทางข้ากับพ่อบุญธรรมจะไม่มีโอกาสได้เข้าใกล้ตั้งกั่วงเลย เวลานั้น
พ่อบุญธรรมกล่าวว่าเรื่องนี้มีลับลมคมในเสียแล้ว...”

ระหว่างที่เงินเจียกล่าว เสียงก็ชะงักไปเล็กน้อย รวากับหวนระลึกถึง
เหตุการณ์ในคราวนั้น ก่อนจะเลิริมฝีปากด้วยความประหม่า

หัวใจของซึ่งไม่แทบจะกระดอนขึ้นมาจ่อที่ลำคอ ทว่าสีหน้าท่าทางดูเหมือน
มิได้สะทกสะท้านอะไร ทั้งยังยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาจิบเบาๆ หนึ่งอีกอย่างใจเย็น
เงินเหอเห็นสภาพการณ์แล้วก็รีบผละถอยไปอย่างมีไหวพริบ ก่อนปิด

ประตู่ห้องลงด้วยความระมัดระวัง

ซึ่งไม่กับดิ่งกั่วงงผูกพันกันประหนึ่งบิดากับบุตร

ไต้เจ้าที่อยู่เบื้องหลังฉากนั้นลมนับถือความสงบเยือกเย็นของซึ่งไม่
อย่างมาก ทั้งยังจับจ้องเงินเจียโดยไม่ละสายตา

“จากนั้นก็เกิดเรื่องขึ้นกับดิ่งกั่วงงแล้วขอรับ” เงินเจียหลุบตาลง “ว่ากัน
ตามหลัก หากเป็นคำสั่งจากเบื้องบน จงเฉียวและคนอื่นๆ ไม่ควรสะทกสะท้าน
จึงจะถูก ทว่าพวกของจงเฉียวกลับดูสนลานอย่างเห็นได้ชัด ไม่เพียงแต่ห้าม
มิให้พวกเราสอบถามถึงเรื่องนี้ แต่ยังแอบส่งคนไปติดต่อกับใครบางคน คล้าย
กำลังปรึกษาอะไรบางอย่าง ข้ากับพ่อบุญธรรมจึงอดที่จะเคลงใจมิได้ กระทั่ง
เดินทางมาถึงเมืองหลวง พวกเราก็ถูกคนของสำนักบูรพา⁴⁵² รวบตัวไปขังคุก
ทันที และถูกวังหยวน หัวหน้าสำนักบูรพาสอบสวนด้วยตนเอง”

“มีเรื่องเช่นนั้นด้วยอย่างนั้นหรือ!”

ข้อนิ้วที่ถือถ้วยชาอยู่ของซึ่งไม่พลันขาวซีด เขาคิดมาโดยตลอดว่า
เรื่องนี้เป็นพระประสงค์ของฮ่องเต้ จึงไม่กล้าตรวจสอบไปถึงเบื้องลึกเบื้องหลัง
หรือวังหยวนจะได้รับคำสั่งจากผู้ใดให้ไปไล่เลียงหาสาเหตุการตายของท่านลุง
ใหญ่?

“เวลานั้นจงเฉียวพูดกับพวกข้าว่า วังหยวนทำเช่นนั้นก็เพราะคิดอาศัย
เรื่องของดิ่งกั่วงงกวาดหาหนอนบ่อนไส้ในหมู่องครักษ์เสื้อแพรของพวกเรา
และห้ามมิให้พวกเราพูดจาส่งเดชออกไป ไม่ว่าคนของสำนักบูรพาจะชักใช้
ไล่เลียงสิ่งใดก็ต้องใคร่ครวญให้ดี อย่าได้เปิดเผยเรื่องราวใดที่เกี่ยวกับการ
เดินทางไปยังผู้เจียนในครั้งนี้...

“สำนักบูรพาและสำนักประจิม⁴⁵³ ไม่ลงรอยกับกององครักษ์เสื้อแพร

⁴⁵² สำนักบูรพา หรือตงฉาง เป็นหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อความมั่นคงในราชสำนัก โดย
ให้ชนที่เป็นผู้ควบคุม มีอำนาจในการตรวจสอบขุนนางและราษฎรที่มีพฤติกรรมน่าสงสัย
ว่าเตรียมการก่อกบฏ และรายงานฮ่องเต้โดยตรง

มาแต่ไหนแต่ไร หลังจากที่วังหยวนรับตำแหน่งหัวหน้าสำนักบูรพาแล้ว เขาก็ร่วมมือกับคนของสำนักประจิมหลายครั้งหลายคราว ทำให้กององครักษ์เลื้อแพร่ต้องเสียเปรียบอย่างมาก พวกเรามิได้สงสัยเป็นอันเลย ข้าในใจของพวกเรายังตระหนักดีว่า หากเปิดเผยช่องโหว่ใดๆ กับคนของสำนักบูรพาแล้วละก็ ต่อให้สามารถรอดพ้นจากเงื้อมมือคนของสำนักบูรพาได้ แต่คนของกององครักษ์เลื้อแพร่ก็ไม่ปล่อยพวกเกลือกเป็นหนอนไปเช่นกัน ไม่แน่ว่าอาจจะพลอยเดือดร้อนไปถึงคนในครอบครัวอีกด้วย

“ยามที่สำนักบูรพาสอบสวนพวกเรา พวกเราล้วนปิดปากแน่นเหมือนปากขวด ทำตามทีจึงเฉียวได้กำชับไว้ จึงไม่มีผู้ใดกล้าพูดถึงข้อมูลเบาะแสที่เกี่ยวข้องกับการจากไปของตั้งกั้วกงแม้เพียงครั้งคำ วังหยวนสอบสวนอยู่หลายวันก็สืบไม่ได้ความใด เขาจึงยอมปล่อยพวกเราไปขอรับ”

“ฮะ!” ไต้วเจาอุทานแผ่วเบาอย่างซ่อนความประหลาดใจเอาไว้ไม่ได้ ทว่าตอนที่เสียงหลุดออกไปจากลำคอ นางก็รู้สึกไม่เข้าที่ จึงรีบอุดปากของตนโดยเร็ว

แต่เนื่องจากเวลานี้ค้ำมืดแล้ว เงินเจียที่ระแวงระวังตัวจนหลุกหลิกไปทั้งร่างพลันรับรู้ได้ในทันทีว่ามีคนหลบอยู่ด้านหลังฉากันลม

...ทั้งยังเป็นสตรี!

ทว่าเขาไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมา เพราะไม่รู้ว่ายังมีเจตนาใด และยังไม่รู้ด้วยว่าข้างหลังฉากันลมนั้นคือผู้ใด...

หยดเหงื่อขนาดเท่าเม็ดธัญไพลินลงมาจากกระหม่อมของเงินเจีย

พอเห็นช่วงไม้จิบชาด้วยท่าที่สงบ เขาจึงไม่กล้าปิดปากเงียบ ทำได้เพียงกลืนใจเล่าต่อไปเท่านั้น “ข้ากับพ่อบุญธรรมต่างคิดว่าเรื่องนี้พิลึกพิลั่นเกินไป ในเมื่อวังหยวนสอดมือเข้ามา โฉนจึงวางมือง่ายดายเพียงนี้ อีกทั้งข้าก็มีนาง

453 สำนักประจิม หรือซี้ฉ่าง เป็นหน่วยงานที่มีไว้เพื่อสอดแนมสำนักบูรพาและกององครักษ์เลื้อแพร่ ทว่าหน่วยงานนี้ก่อตั้งได้เพียงห้าปีเท่านั้น

ลัทธิไม่ตีบางอย่างขึ้นมา จึงติดต่อกับสหายที่ไปผู้เจียนด้วยกันเป็นการ
ส่วนตัว เพื่อสอบถามว่าคนของสำนักบูรพาชักความเรื่องใดบ้าง

“ผลก็คือพวกเขาล้วนตอบว่าคนของสำนักบูรพาไต่สวนถึงสาเหตุการ
ตายของดิ่งกั่วกง ต่อมาเมื่อเห็นว่าชักใช้ไม่ได้ความก็ไล่เลียงว่ามีใครไปที่ผู้เจียน
อีกบ้าง จากนั้นจึงปล่อยตัวพวกเขาไปและไม่ไล่เบียดอะไรอีก คล้ายกับว่าเพียง
แค่ต้องการยืนยันว่าผู้ที่ไปยังผู้เจียนมีใครบ้าง ไม่เหมือนกับที่จงเจียวกล่าว
เอาไว้ว่า ฝ่ายนั้นกำลังสืบหาสาเหตุการตายของดิ่งกั่วกงอยู่เลยแม้แต่บัดนี้”

ผู้ที่ซ่อนตัวอยู่หลังจากนั้นลดด้านหลังซึ่งโมยังคงเป็นปริศนาที่ทำให้เขา
ไม่สบายใจอย่างมาก

“ข้านำเรื่องนี้ไปบอกพ่อบุญธรรม พ่อบุญธรรมคิดว่าสิ่งที่วังหยวนทำนี้
เกรงว่าจะมีเจตนาซ่อนเร้น แปะหรือเก่าในสิบต้องมึลถูกไม่ร้ายกาจบางอย่าง
รอกององค์กรก็เสียแพเป็นแน่ พวกเราคือกลุ่มที่ไปปฏิบัติหน้าที่ ณ ผู้เจียน
หากเกิดเหตุใดขึ้น มากกว่าครึ่งย่อมต้องกลายเป็นเครื่องสังเวย จึงสั่งให้ข้า
สืบสาวว่าผู้ที่จงเจียวลอบติดต่อกันเวลานั้นคือผู้ใด บางทีอาจจะเจอเบาะแส
บางอย่างก็เป็นได้ ข้าจึงทำตามคำสั่งของพ่อบุญธรรม ลอบสืบเรื่องนี้อย่างลับๆ”

ระหว่างที่พูดเขาก็เงยหน้าขึ้นมองซึ่งโม สีหน้านั้นเผยความรู้สึกซับซ้อน
รวมทั้งความลังเลระคนความขัดแย้ง

ซึ่งโมอดหัวใจระตุกดูไม่ได้ หน้ากากอันสมบูรณ์แบบเพร่อย
แต่กร้าวเสียวหนึ่ง

“เจ้าสืบพบสิ่งใด” น้ำเสียงของเขาเย็นชา ทว่ากลับก่อความหวังอันไร้
ขีดจำกัดให้เจินเจีย

“ข้าพบว่าหลังจากที่ดิ่งกั่วกงจากไป จงเจียวติดต่อกับดิงเวย... ผู้ตรวจ
การกองทัพล้านซีขอรับ”

เสียงของเจินเจียแหบพร่าเล็กน้อย แต่ก็ทำให้มือที่ประคองถ้วยชาของ
ซึ่งโมสั่นเบาๆ

ดิงเวย คือชนที่ใหญ่มากทำหน้าที่แทนพระองค์ ครั้งหนึ่งเคยรับตำแหน่ง

สื่อหลี่เจี้ยน ต่อมาเพราะอายุที่มากขึ้นทำให้ถูกวางหยวนซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่งโรจน์
สบโอกาสแทรกแซง กลายมาเป็นคนที่ประจำพระองค์แทนที่ ด้วยความ
คับแค้นใจ ดิงเวยจึงไปรับตำแหน่งผู้ตรวจการกองทัพสาบซี แต่ถึงกระนั้น
ฮ่องเต้ก็ยังมิพระเมตตาต่อเขาเช่นเดิม ทรงสอบถามถึงเขาอยู่เป็นระยะ ดิงเวย
จึงนับได้ว่าเป็นคนที่ใหญ่เพียงไม่กี่คนในรัชสมัยนี้

“เรื่องนี้เป็นความจริงหรือ” ช่งไม่จ้องเงินเจียเซมิ่ง แวอาฆาตเผย
ออกมา

เงินเจียเห็นแล้วน้ำตาแทบไหลรินลงมา

เขาล่วงเกินวังหยวนโดยไม่มีมูลเหตุ สหายร่วมงานที่ใกล้ชิดสนิทสนม
กับเขาในอดีตล้วนมองเขาประหนึ่งคนที่ตายไปแล้วก็มีปาน พวกกันหลีกหนีหน้า
ไปหมด ต่อให้มียู่สองสามรายที่เห็นอกเห็นใจเขา ทว่าก็เพียงแต่เกลี้ยกล่อม
ให้เขา ‘ยอมรับชะตา’ ก็เท่านั้น

มีเพียงแค่ช่งโม่... เมื่อได้ยินว่าดิงเวยเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ช่งโม่ก็ได้
ขยาดเกรงเลยแม้แต่นิด

เขาตัดสินใจเลือกช่งโม่ นับว่าไม่ผิดเลยจริงๆ!

จวนอิงกั๊กงเกิดเพลิงไหม้ขึ้น อีกฝ่ายยังตกเงินรางวัลให้ผู้ที่นำเบาะแส
ของคนร้ายมารายงานถึงหนึ่งพันตำลึง เขามอบเบาะแสที่ตั้งกั๊กงถูกใส่ความ
ด้วยอุปนิสัยของช่งโม่แล้ว ย่อมไม่มีทางปฏิบัติกับเขาอย่างไม่เป็นธรรมแน่

อาศัยไม่ตรีระหว่างช่งโม่กับวังหยวน ขอเพียงช่งโม่ยินยอมออกหน้าช่วย
เขาสักคำ ไม่น่ว่าตนอาจจะได้ลาจากทุกซ์ สะดุดตาวังหยวนเข้าก็เป็นได้...

เงินเจียยังคิดก็ยังฮึกเหิม จึงรีบกล่าว “เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน
ขอรับ ไม่เพียงเท่านั้น... ข้ายังสืบสาวไปถึงสาเหตุการตายของดิงกั๊กงได้อีกด้วย!”

ได้ว้ใจเต็นโครมคราม ฝ่ามือกำเข้าหากันแน่น

สีหน้าของช่งโม่กลับเย็นยะเยือก สายตาจับจ้องเงินเจียโดยไม่ได้ปรินึก
พูดคำใด

ภายในห้องมีเพียงเสียงหายใจหนักๆ ของเงินเจียเท่านั้น

“เป็นความจริงขอรับ! ที่ข้ากล่าวมาล้วนเป็นความจริงทั้งหมด!” ท่ามกลางความเงิบงันที่ปกคลุมไปทั่วห้อง เขาก็โผล่ออกมาด้วยเสียงดังลั่น “เดิมติงเวยเป็นคนอำนาจอู้อี้ในผู้เจี้ยน เขาแซ่เจิง ถูกลักพาตัวและขายให้แก่สกุลติงตั้งแต่มยังเล็ก หลังจากบิดามารดาผู้ซบเลียงตายจากไปก็ถูกาส่งเข้าไปในวัง

“ตอนที่เขารับผิดชอบดูแลสำนักบูรพาก็ได้สืบหาชาติกำเนิดของตนเอง ทั้งยังพบหลานชายเพียงคนเดียวของตนที่เป็นบ่าวรับใช้อยู่ในเจวียนโจว ติงเวยจึงมอบเงินทุนให้หลานชายเพื่อซื้อที่ดินหลายพันหมู่ในเจวียนโจว ทั้งยังเปิดร้านค้าสองคูหาให้ เมื่อมีคนเห็นว่าหลานชายของเขาร่ำรวยก็หมายจะประจบประแจง

“หลานชายของเขากลัวว่าผู้คนจะดูแคลน จึงไม่ยอมพูดออกไปว่าลุงของตนคือใคร กล่าวเพียงแค่ว่าเป็นญาติที่พลัดพรากกันไปหลายปี และทำงานเป็นขุนนางระดับสูงอยู่ในเมืองหลวง ที่มอบทรัพย์สินสมบัติให้เขาก็เพื่อตอบแทนความเมตตาของบรรพบุรุษเท่านั้น คนเหล่านั้นอยากหยิบยืมอำนาจของหลานชายติงเวย จึงล่อลวงให้เขาร่วมทำกิจการลักลอบนำเข้าทางทะเล ผลก็คือถูกผู้ใต้บัญชาของตังกั๋วกรวบตัวเอาไว้ได้ เนื่องจากไม่รู้ถึงสถานะของเขา ทำให้เขาถูกตังกั๋วกวดตัดศีรษะประหารไปพร้อมกับพ่อค้ากลุ่มนั้นขอรับ”

ภายในห้องเงิบสงัดประหนึ่งความตายมาเยือน

โศกจากมุมเลื้อยบริเวณอกของตนแน่น ใบหน้าของซ่งโม่พลันซีดเผือด กระทั่งเสียงของเนินเจียดังกังวานขึ้นในห้องอีกครั้ง

“ด้วยเหตุนี้เอง นับแต่นั้นมาติงเวยจึงซิงซังตังกั๋วกวนัก จงเจียวคือหมากลับที่ติงเวยตระเตรียมไว้แทรกแซงกององครักษ์เลื้อยแพรเมื่อครั้งที่เขาดูแลสำนักบูรพา แต่เนื่องจากติงเวยไปรับตำแหน่งผู้ตรวจการกองทัพล้านซีแล้วสถานะของจงเจียวจึงถูกละทิ้งไป แต่จงเจียวก็ใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่เขาได้จากสำนักบูรพา และสามารถยืนหยัดอยู่ในกององครักษ์เลื้อยแพรได้ จนได้เข้ามาเป็นรองหัวหน้าหน่วยเงินผู้ซื้อเหนือ...

“ยามที่ตังกั๋วกวนถูกควบคุมตัว ติงเวยสั่งให้จงเจียวมาทรมานเขา หลัง

จากตึงกั่วงตายไป จงเฉียวก็กระสับกระส่ายขึ้นมา เขาจึงไปขอความช่วยเหลือจากตึงเวย ตึงเวยปลอบเขาวว่าฝ่าบาททรงกลางแคลงใจในตัวตึงกั่วง และมีพระประสงค์จะจัดการเขาอยู่แล้ว ย่อมไม่สืบสาวหามูลเหตุแน่ หลังจากเกิดเรื่อง ฝ่าบาทก็ไม่ทรงไต่สวนต่อจริงๆ ข้ากับพ่อบุญธรรมต่างก็คิดว่าคงเป็นความลับของสวรรค์แล้ว ไหนเลยจะกล้าสืบสาวต่อไปอีก จึงตัดสินใจกดเรื่องนี้เอาไว้สุดหัวใจ จากนั้นก็ไม่ถกถึงมันอีกเลย

“ผ่านไปราวสองสามเดือน จู่ๆ จงเฉียวก็ถูกโยนเข้าตะรางด้วยความผิดเล็กน้อย จากนั้นไม่นานเขาก็ตายอยู่ในคุก ในปีที่ถัดมาท่านพ่อบุญธรรมของข้าล่วงเกินวังหยวนโดยมิทราบสาเหตุ จึงถูกวังหยวนสังหาร ถึงตอนนั้นข้าจึงได้ตระหนักว่าที่แท้คนที่ร่วมปฏิบัติหน้าที่กับพวกเราที่ผู้เจี้ยน หลายนคนถูกสำนักบูรพาหรือไม่กี่กององค์กรกษัตริย์เลื้อแพรลงโทษตายด้วยเหตุผลเล็กๆ น้อยๆ ทั้งสิ้น

“ข้าเริ่มวิตกอย่างหนัก จึงรวบรวมผู้ที่เคยไปผู้เจี้ยนด้วยกันกันอย่างเงียบๆ หมายถึงจะตรวจสอบให้ชัดเจนว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ ผลก็คือยังไม่ทันได้หาสาเหตุที่แน่ชัด กลับมีข่าวลือออกมาว่าข้าได้ล่วงเกินวังหยวนเข้า ข้าถูกคนของกององค์กรกษัตริย์เลื้อแพรลอยแพ ทั้งยังมีคนสวมรองเท้าคู่เล็ก⁴⁵⁴ ให้ข้าอยู่บ่อยครั้ง ทำหน้าที่ได้ก็มักผิดพลาดอยู่เป็นนิจ จนเกือบถูกปลดจากตำแหน่ง

“ห้าเดือนก่อนข้าถูกคนของสำนักบูรพาควบคุมตัว มิทันได้ไต่สวนก็ถูกลงโทษอย่างหนัก หากมิใช่เพราะวันก่อนวังหยวนใส่ร้ายสื่อชน... ผู้บัญชาการกององค์กรกษัตริย์เลื้อแพรต่อหน้าพระพักตร์ฮองเต้ และสหายของข้าฉวยโอกาสรายงานเรื่องนี้ให้สื่อชนทราบ มิเช่นนั้นข้าคงตายอยู่ในคุกของสำนักบูรพาไปแล้ว... ข้าเพียงแต่ไม่เข้าใจว่า ต่อให้พวกเรารู้ถึงสาเหตุการตายของตึงกั่วง ก็ควรจะเป็นตึงเวยที่สังหารปิดปากมิใช่หรือ ไฉนจึงกลายเป็นวังหยวนผู้เป็นอริกับตึงเวยตั้งหน้ากับไฟที่ออกหน้าแทนได้”

⁴⁵⁴ ล้านวนจิน หมายถึง ช่มเหล่งกลับหลัง หรือการใช้อำนาจเพื่อกลับหลัง

สามร้อยหนึ่ง

สิบสาว

คำพูดของเงินเจียฟิงดูเหลวไหลไร้สาระ ทว่าเมื่อใครครวญอย่าง
ละเอียด กลับปราศจากพิรุณหรือช่องโหว่ เพียงแต่... คำพูดของเขาจะเป็นจริง
หรือแท้จริงนั้นขอแค่ตรวจสอบก็ย่อมรู้ได้!

ซ่งโม่หนึ่งงันไปครู่ใหญ่ก่อนถาม “เจ้ามีข้อเรียกร้องอันใด”

เงินเจียลิ่งโลดยินดี ซ่งโม่เชื่อในวาจาของเขาแล้ว!

เขารับกล่าวด้วยความนอบน้อม “ข้อจ้อ ข้าเพียงแค่หวังว่าจะจัดการความ
เข้าใจผิดที่เกิดขึ้นระหว่างข้ากับใต้เท้าวังได้ และสามารถหาเลี้ยงปากท้องอยู่ใน
กององครักษ์เลื้อแพรต่อไปได้เท่านั้นขอรับ”

ขอเพียงซ่งโม่ยอมออกหน้าช่วยเหลือเขา เวลาที่จะหลุดพ้นจากปัญหา
ของเขาก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม และหากสื่อชน ผู้บัญชาการกององครักษ์เลื้อแพร
รู้ว่าเขาขอให้ซ่งโม่ออกหน้าให้ได้ อีกฝ่ายย่อมเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อเขาเป็นแน่
ถึงเวลานั้นต่อให้เขาคิดจะก้มหน้าเจียมเนื้อเจียมตัวก็คงไม่จำเป็นอีกแล้ว

โฉนเลยต้องเรียกร้องกับซ่งโม่มากเกินพอดี จนเป็นเหตุให้อีกฝ่ายรู้สึก
ไม่พอใจด้วยเล่า เมื่อคิดถึงตรงนี้ เขาก็ยิ่งค้อมตัวลงต่ำกว่าเดิม

เงินเจียมอบเบาะแสที่สำคัญมากถึงเพียงนี้ให้แก่เขา ข้อเรียกร้องนี้

นับว่าไม่เกินไปเลย

ซึ่งไม่พ่ายหน้าเบาๆ แล้วยกขาขึ้นส่งแขก

เงินเจียลุกขึ้นกล่าวลา

ทางตาดอดเหลือบมองไปยังจากกันลมบานนั้นแวบหนึ่งไม่ได้ ตอนที่ก้าวออกมาจากประตู เขาจึงใจจะสลอटीเท้าและเงียหูฟัง ก่อนได้ยินเสียงสนทนาแผ่วจากปากช่องไม้สองสามประโยค

น้ำเสียงนั้นอ่อนละมุนราวกับสายลมวสันต์ ทั้งยังแฝงความอ่อนหวานที่ยากจะพรรณนาเอาไว้หลายส่วน ไหนเลยจะเย็นชาเหมือนเมื่อครูลักเศษเสี้ยว

เงินเจียตะลึงงัน เขาอยากฟังเหลือเกินว่าซึ่งไม่กำลังพูดอะไร ทว่าเมื่อเหลือบมองอย่างก้าวหนักระหว่างที่ผ่านการฝึกฝนมาของบ่าวรับใช้นำทางเบื้องหน้า เงินเจียก็สลัดความคิดนี้ทิ้งทันที

ผู้ที่อยู่ด้านหลังจากกันลมคือผู้ใดกันแน่ เห็นได้ชัดว่าซึ่งเย็นถึงปฏิบัติกับคนผู้นี้แตกต่างออกไป

เป็นคนรักของเขาอย่างนั้นหรือ... เงินเจียส่ายหน้าพริต

ด้วยอุปนิสัยซึ่งเย็นถึง ต่อให้เป็นสตรีที่รักสุดหัวใจก็ไม่มีทางยอมให้นางมาแอบดูอยู่ด้านหลังของจากกันลม

หรือว่าจะเป็นคนสกุลเจียง ทว่าฮ่องเต็กก็ทรงสั่งให้เนรเทศชายอายุห้าขวบขึ้นไปไปยังเหลียวตงหมดแล้ว เวลานี้สกุลเจียงเหลือเพียงสตรีและเด็กเล็กอยู่ไม่กี่คน...

ยิ่งเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่

คนสกุลเจียงอาศัยอยู่ที่ทางโจว เขาเข้าพบซึ่งไม่อย่างกะทันหัน ต่อให้มีฮุยนิสสกุลเจียงคนที่สอง แต่ก็ไม่น่าจะเดินทางมาถึงเมืองหลวงได้รวดเร็วถึงเพียงนี้

คนผู้นี้มีอิทธิพลต่อซึ่งไม่อย่างมาก... เงินเจียตัดสินใจแล้วว่า จะตรวจสอบที่มาที่ไปของผู้ที่อยู่เบื้องหลังจากกันลมนั้นให้ละเอียด

ซึ่งไม่เอาใจยาก ผู้ที่อยู่ข้างกายเขาจะเป็นพวกเอาใจยากเช่นเดียวกับเขา

หรือไม่

ก่อนที่จะมายังหมู่บ้านชาวนาต้าซิง เงินเจียล้งเลอยู่เป็นนาน ในสายตาของชื่อจื่ออิงก๊วกง เขาก็เป็นเพียงคนต่ำต้อยผู้หนึ่งเท่านั้น

ซึ่งจะไม่พบเขาก็ย่อมได้ ขอเพียงเขาปรากฏตัวขึ้นในหมู่บ้านชาวนาต้าซิง ซึ่งโมก็ไม่สามารถรวบตัวเขาเอาไว้ สิ่งทรมานคันความ รีดข่าที่เขารู้ทั้งหมดออกมาจนหมดเปลือก จากนั้นค่อยตัดหัวเขา และส่งไปยังกององค์กรกั๊สเลื้อแพรด้วยข้อหา ‘บุกรุกพื้นที่พระราชทาน’ อะไรทำนองนั้น นอกจากนี้ยังเป็นการเชือดไก่ให้พวกที่มีใจเป็นปฏิปักษ์ดู หรือแม้กระทั่งสามารถฉวยโอกาสนี้ทำให้สหายรวมเป็นร่วมตายของเขามีจุดจบเช่นเดียวกันได้อีกด้วย เพราะเหตุนี้เอง ครึ่งนี้เขาจึงออกหน้าเพียงลำพังก่อน...

ทว่าซึ่งโมไม่เพียงแต่ยอมพบเขา ทั้งยังยอมเจรจาเงื่อนไขกับเขา หรือสาเหตุจะเป็นเพราะคนผู้นั้นอยู่ ณ ที่นี้ด้วย?

เงินเจียล้งรู้สึกลี้ไถ่ต่างๆ ไม่แน่ว่าความรู้โรจน์ของเขาก็อาจจะขึ้นอยู่กับคนผู้นั้นก็เป็นได้

หลังส่งเงินเจียล้งออกไปแล้ว ซึ่งโมก็กุมมือของไต้เว้เจาและพานางมานั่ง

ลงข้างกายตน พลังเอ๋ยถามนางด้วยน้ำเสียงละมุน “รู้สึกอึดอัดหรือไม่”

ฉากกั้นลมอยู่ห่างจากผนังเพียงแค่สองเชียวะ พื้นที่คับแคบนัก

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ” ไต้เว้เจาเอ่ย “มีคนคอยปิดกวดเป็นประจำ สะอาดมากอยู่”

ซึ่งโมพรัลมหายใจ “หรือว่าท่านลุงจะตายไปเช่นนั้นจริงๆ?” ท่าทางของเขาดูหดหู่ น้ำเสียงก็แฝงความคลางแคลงลึกๆ

“คงจะเป็นเช่นนั้นกระมัง” ในใจของไต้เว้เจารู้สึกเจ็บปวด เศร้าโศก ผิดหวัง ท้อใจปะปนกันไปหมด “ท่านมีแผนการอย่างไรเจ้าคะ”

นางเชื่อว่าเงินเจียล้งไม่ได้พูดโกหก

ไม่เพียงแต่เพราะเรื่องที่เงินเจียล้งบอกซึ่งโมเหล่านี้สามารถตรวจสอบได้

อย่างรวดเร็ว แต่เป็นเพราะในชาติที่แล้ว ก่อนที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงชั้นในวังหลวง ดิงเวยถูกบันศิริระและนำไปแขวนทิ้งไว้บนกำแพงเมืองฉางอัน กลายเป็นคดีอีกทีที่ครึกโครมในเวลานั้น

ฮ่องเต้ก็รู้อย่างหนัก มีราชโองการให้ผู้ตรวจการสำนซึ่งจับตัวคนร้าย แต่เพราะในเวลาถัดมาเมืองหลวงตกอยู่ในความโกลาหลวุ่นวาย เรื่องนี้จึงจำต้องยุติไปโดยปริยาย สำหรับจงเจียวกับเงินจู้ชวนที่เงินเจียกล่าวถึง อาจเป็นเพราะไร้ชื่อเสียงเรียงนาม นางจึงไม่เคยได้ยินเรื่องจุดจบของพวกเขามาก่อน

ซ่งโมเอ้อย่างลึกลับ “เจ้าเชื่อคำพูดของเงินเจียหรือ”

“เขาเป็นคนฉลาดเฉลียว มิเช่นนั้นคงไม่ใช้วิธีการนี้เพื่อดึงดูดความสนใจของท่าน” โต้วเจาอธิบาย “ข้าคิดว่าเขาคงไม่นำเรื่องนี้มาปั่นหัวท่าน ข้าเองก็มีบางอย่างที่ไม่เข้าใจเหมือนเงินเจียว่าโฉน่ววังหยวนจึงร่วมมือกับดิงเวยได้”

“เรื่องนี้ต้องสืบดูให้ดีๆ” ซ่งโมกล่าวต่อ “ใช่ว่าใครก็คิดจะออกคำสั่งกับวังหยวนได้เสียเมื่อไร ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องของท่านลุงข้าก็ล่องเลยไปกว่าสามสี่ปีแล้ว แต่เขาก็ยังไล่ตามหาตัวผู้ที่ร่วมคุณตัวท่านลุงใหญ่ในปีนั้นอยู่อีก”

โต้วเจาถามอย่างลึกลับ “หรือจะเป็นฝีมือขององค์ชายองค์ใด?”

ซ่งโมรู้ว่าโต้วเจาบอกใบ้เป็นนัยถึงอ๋องเหลียว เขาจึงค้าน “เป็นไปได้! ยังไม่ต้องพูดถึงองค์ชาย ต่อให้เป็นฮ่องเต้อาจจะออกคำสั่งเขาได้”

ตอนที่ทั้งสองสนทนากันอยู่นั้น พวกเขาก็เผยสีหน้าตระหนกและอุทานเสียงต่ำออกมาพร้อมกัน “ฝ่าบาท”

เมื่อได้ยินว่าอีกฝ่ายเกิดความคลางแคลงเช่นเดียวกับตน ทั้งคู่ก็อดสับสนกันไม่ได้... จากนั้นก็มองเห็นแววตะลึงงันในดวงตาของอีกฝ่าย

“จะเป็นไปได้อย่างไร” กวาดูใหญ่ ซ่งโมจึงแย้งออกมาเสียงแผ่ว “หากเป็นฝ่าบาท พระองค์ออกราชโองการสักหนึ่งฉบับก็ได้... ไหนเลยต้องทำเช่นนี้ด้วย...” ระหว่างที่พูด เขาก็ตั้งสมมติฐานอันอุกอาจขึ้น “หรือว่าฝ่าบาทไม่ยากล้างมลทินให้ท่านลุงใหญ่อย่างนั้นหรือ” ทันทีที่ท้าวจางี้หลุดออกมา เขาก็ปฏิเสธ

อีกครั้ง “แต่ก็มีราชโองการให้ยึดบรรดาคักดิ์ของตั้งกั๊วกงคิ่น ทั้งยังเนรเทศท่านลงห้าไปยังเหลียวตง นี่ก็เป็นพระประสงค์ของฝ่าบาทจริงฯ”

“เป็นไปได้หรือไม่ว่าการเข้าใจผิดบางอย่าง” สมองของไต้เว้เจาหมุนวนอย่างรวดเร็ว “หลังจากตั้งกั๊วกงจากไป ฝ่าบาทยังทรงปฏิบัติต่อท่านดีถึงเพียงนั้น...”

ในชาติที่แล้ว ช่งเต๋ไม่ทรงเห็นช่งโม่อยู่ในสายตาด้วยซ้ำ

นี่แน่นอนว่าเป็นเพราะช่งโม่เรียกสายพระเนตรจากช่งเต๋ได้ในเวลาที่เหมาะสม แต่ถ้าวางเต๋ทรงคิดแค่นิ่งชิ่งตั้งกั๊วกง ต่อให้ช่งโม่จะพยายามแค่ไหนก็ไม่มีทางได้รับพระเมตตาจากพระองค์อยู่แล้ว

ไต้เว้เจาถาม “อยากให้คุณพวกอจารย์เขียนเข้ามาร่วมหารือหรือไม่เจ้าคะ”

คำพูดของไต้เว้เจาทำให้ช่งโม่หวนนึกถึงเรื่องราวมากมาย ในใจของเขาสับสนวุ่นวาย จึงพยักหน้ารับส่งๆ แล้วสั่งให้เงินเหอไปเชิญเหียนเฉิงเข้ามา

ไต้เว้เจาทายทอดคำพูดของเงินเจียให้เหียนเฉิงฟังอย่างละเอียด

เหียนเฉิงประหลาดใจอย่างมาก เขาเองก็เชื่อว่าเงินเจียมิได้โกหกเช่นกัน ทว่าแต่ละคนล้วนมีมุมมองต่อปัญหาในแบบของตน

เขานิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ จากนั้นก็อุทานออกมาอย่างกะทันหันและพูดสูงขึ้น “โอหยา” ก่อนมองไต้เว้เจาด้วยใบหน้าซีดเผือดแวบหนึ่ง สุดท้ายถึงได้เอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ “ชื่อจื่อ หากช่งเต๋ทรงคิดว่าตั้งกั๊วกงไม่อยู่ใต้อาณัติสวรรค์ คิดทำการใหญ่ ท่านว่าเขาจะลงเอยเช่นไรขอรับ”

ช่งโม่ตะลึงกันไปชั่วขณะ ทว่าก็ตอบสนองกลับอย่างรวดเร็ว สีหน้าของเขาเลื่อนลอยงงเง้งเพียงชั่วขณะ หลังจากนั้นเขาก็กลับมากุมมือของไต้เว้เจาเอาไว้แน่น

แตกต่างไปจากความรู้สึกในยามปกติ เวลานี้มือของช่งโม่เย็นเฉียบไปหมด กลางฝ่ามือชุ่มไปด้วยเหงื่อ

ไต้เว้เจาใช้นิ้วหัวแม่มือกดนิ้วตรงหว่างนิ้วของอีกฝ่ายเบาๆ หมายถึง

ปลอบประโลมเขา

ความรู้สึกของซ่งโมไม่ได้ผ่อนคลายลง เขากลับอุทานออกมาอย่างตื่นตัว “โซวกุ” ก่อนมองนางด้วยสายตาวาววับ “โซวกุ เจ้ารู้หรือไม่ หากไม่ใช่เพราะเจ้า ครอบครัวท่านลุงใหญ่ของข้าคงถูกประหารยกสกุลไปแล้ว”

ไต้เวเจาตกใจเสียจนสะดุ้งโหยง ซ่งโมรู้ได้อย่างไรกัน...

ยังมีทันหลุดจากห้วงความคิด น้ำเสียงโล่งใจของซ่งโมก็ดังขึ้นข้างหู

“หากเป็นเช่นที่ท่านแม่และพวกอาจารย์เหยียนไ้ได้หารือกันไว้ก่อนหน้านี้ ให้ระดมญาติสนิทมิตรสหายของสกุลซ่งและสกุลเจียงร่วมเขียนหนังสือร้องเรียนเพื่อเรียกร้องให้ท่านลุง หากฝ่าบาทเห็นว่าสกุลเจียงเรื่องอำนาจ พระองค์ย่อมทรงระแวงเป็นธรรมดา และอาจใช้วิธีการอันโหดเหี้ยมเพื่อถอนรากถอนโคนสกุลเจียง ขจัดปัญหาเรื้อรังที่จะเกิดขึ้นในภายหลังเป็นแน่ ทว่าเพราะท่านแม่รับฟังคำชี้แนะของข้า ยอมใช้ไม้อ่อนเข้าสยบ จึงทำให้ฝ่าบาททรงเมตตาอยู่บ้าง ยอมปล่อยลูกหลานรุ่นหลังที่เหลืออยู่ของสกุลเจียง”

ระหว่างที่พูด หัวใจก็สั่นระรัวจนยากจะทนไหว ทำให้เขาโผล่เข้ากอดไต้เวเจาโดยไม่สนว่าเหยียนเฉิงยังอยู่ที่นั่นด้วยหรือไม่ “โซวกุ เจ้าช่างเป็นดาวอำนวยพรของครอบครัวเราจริงๆ!” เมื่อจบคำพูดนี้ เขาก็รู้สึกว้าวจานี้ไม่เข้าที่ จึงเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “ไม่ เจ้าเป็นดาวอำนวยพรของข้า”

ใบหน้าของไต้เวเจาพลันแดงช้ำ รีบกระซิบเสียงต่ำ “รีบปล่อยข้านะ เจ้าคะ”

ซ่งโมทำเป็นหูทวนลม ยิ่งกอดรัดไต้เวเจาแน่นกว่าเก่า ราวกับนางเป็นแผ่นไม้ที่ลอยน้ำมาช่วยชีวิตคนตกน้ำ ทั้งยังทำประหนึ่งนางเป็นไข่มุกล้ำค่าของเขา ที่หากถูกใครมองเพียงแวบเดียวก็ทำให้ตื่นตระหนกขึ้นมา

ไต้เวเจากระดากอายนัก นางทำได้เพียงยืมบางเป็นการขออภัยเหยียนเฉิง

แต่กลับเห็นว่าเหยียนเฉิงกำลังมองพวกเขาด้วยสีหน้าโล่งใจ นัยน์ตาแฝงรอยยิ้มลึกล้ำเอาไว้

ซ่งโม่ก่อกวนอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากสงบสติอารมณ์ได้ในที่สุด เขาก็เริ่ม
หารือกับเหียนเฉิงอย่างจริงจัง “...รบกวนอาจารย์เหียนช่วยไปตรวจสอบ
คำพูดของเงินเจียสักหน่อย ทางด้านวังหยวน ข้าจะไปจัดการด้วยตนเอง”

เหียนเฉิงรับคำสั่งอย่างนอบน้อม

ซ่งโม่เย้ยออกมาอย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่เล็กน้อย “ท่านว่า... เป็นไปได้หรือไม่ว่าเมื่อยังเต้ทรงหมายจะลงโทษท่านลู่ใหญ่ แต่มิได้ถึงขั้นต้องการ
เอาชีวิตเขา”

เหียนเฉิงแปลกใจเป็นอย่างมาก หลังจากไต่ตรองครู่หนึ่งก็จำต้อง
ยอมรับว่า ข้อสันนิษฐานนี้ของซ่งโม่ใช้ว่าจะเลื่อนลอยเสียทีเดียว

“เช่นนั้นก็ต้องหาทางสืบดูว่ายังเต้ไม่ทรงพอใจตั้งกั่วงด้วยเรื่องใด”
เขาเอ่ยขึ้นอย่างไม่มั่นใจนัก “เพียงแต่ไม่รู้ว่ตอนนี้เป็นเวลาที่ควรสืบสาวเรื่อง
เหล่านี้หรือไม่ขอรับ”

“เช่นนั้นก็ต้องตรวจสอบเรื่องที่เงินเจียพูดให้ชัดแจ้งเสียก่อน แล้วค่อยว่า
กันอีกที”

หลังจากซ่งโม่ปรึกษากับเหียนเฉิงว่าจะทำอย่างไรต่อไปดีแล้ว
เหียนเฉิงก็ลุกขึ้นและขอตัวลากลับ

ซ่งโม่กับไต้วเจาค้างแรมที่หมู่บ้านชานาหนึ่งคืน เช้าวันถัดมาจึงเดินทาง
กลับจวนอิงกั่วง

สามร้อยสอง บอกเป็นนัย

คิดไม่ถึงว่าซูหยินน้อยสกุลหวัง สะใภ้สามสกุลจาง และไซชื่อต่างส่ง
เทียบเชิญมาเยี่ยมเยียนเมื่อปลายวานนี้

ການລູ່ທີ່ເຝົ້າຢູ່ໃນຈວນກ່າວດ້ວຍຮອຍຍື່ມ “ทุกคนพากันซักถามว่าซูหยิน
เป็นอะไร ไม่สบายตรงไหนหรือไม่กันทั้งนั้นเลยเจ้าคะ”

คงอยากรสอบถามว่าเหตุใดนางจึงไม่ไปร่วมงานเลี้ยงรับรองของไต้วหมิง
กระมัง ไต้วเจาหัวเราะออกมา

สาวใช้นางหนึ่งเข้ามารายงาน “ซูหยินน้อยสืบทอดของขวัญเข้ามาพบเจ้าคะ”
มากขึ้นเรื่อยจริง!

“เชิญนางมาสนทนาที่โถงบุปผาแล้วกัน” จากนั้นไต้วเจาก็เข้าไปเปลี่ยน
เสื้อผ้าอาภรณ์

ตอนที่ไซชื่อเห็นไต้วเจาก็แทบกลามาเกาะอย่างอดไม่อยู่ “เหตุใดน้องสี่
ไม่ไปที่จวนลีหิงโหวเล่า ทำให้พวกเราเป็นห่วงกันไปหมด” จากนั้นก็บอกเล่า
สถานการณ์ในงานเลี้ยง “ขาดเจ้าไปก็หมดสนุกแล้ว อาสะไภ้หูกกับน้องสะใภ้
สิบเอ็ดไม่ไปร่วมงานยังพอว่า ข้ากับแม่สามีก็ต้องรีบกลับไปที่ตอรอกฮว่ายซู...”

ขณะที่พูดอยู่นั้น ซูหยินน้อยสกุลหวังกับสะใภ้สามสกุลจางก็ทยอยตาม

เข้ามา

สูญยีนน้อยสกุลห้วงอดแก่ต่างไม่ได้ “ไม่คิดว่าจะบังเอิญพบกันที่หน้าประตู”

ไต้เวจกล่าวด้วยรอยยิ้ม “สูญยีนสามกับซื่อจื่อเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน มิใช่คนนอกเลยเจ้าคะ ทุกคนนั่งลงจิบชาด้วยกันเถิด”

บางทีอาจเพราะมีคนนอกอยู่ ใช้ชื่อจึงต้องสงวนท่าทีมากพอสมควร

สะใภ้สามสกุลจางมีชั้นเชิงมากกว่าใช้ชื่ออย่างเห็นได้ชัด นางแค่อ่อยถามถึงสุขภาพของไต้เวจด้วยความใส่ใจเท่านั้น ส่วนสูญยีนน้อยสกุลห้วงก็เพียงแต่นั่งลงจิบชาอยู่ข้างๆ อย่างสงบเสงี่ยม

ไต้เวจระบายยิ้มบางก่อนเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา “สุขภาพของข้าดีมากเจ้าคะ ข้ากับไต้หวมิงเข้ากันไม่ได้มาตั้งแต่ยังเล็กแล้ว ตอนที่ข้าจัดงานเลี้ยงรับรองครั้งแรก ข้าส่งเทียบเชิญไปให้นาง แต่นางกลับไม่มาร่วม ทั้งยังมิได้ส่งคนมาบอกกล่าวข้าสักคำ ข้าจึงคิดว่านางไม่อยากจะเจอข้าแล้ว ครั้งนี้เป็นงานเลี้ยงรับรองงานแรกของนาง นางย่อมหวังให้ออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด ข้าจึงไม่ไปทำลายความสุขของนางเจ้าคะ”

สูญยีนน้อยสกุลห้วงและสตรีคนอื่นๆ ต่างคิดไม่ถึงว่าไต้เวจจะตรงไปตรงมาเช่นนี้ จึงพากันนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ยังดีที่ใช้ชื่อหัวไว่ นางเอ่ยขึ้นอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ

“พี่สาวน้องสาวนี่หนา... มีใครไม่กระทบกระทั่งกันบ้างเล่า เวลาผ่านไปนานเข้าก็ลืมเลือนไปหมดแล้ว” จากนั้นนางก็เฝ้าปากยิ้มก่อนกล่าว “ข้ามาครั้งนี้เพราะมีเรื่องอยากให้น้องสี่ช่วยเหลือ ครั้งก่อนข้าเห็นน้องสี่ปักปันหยก ผกาดอกใหญ่ รูปแบบแปลกใหม่ทันสมัยไม่ต้องพูดถึง สีม่วงผลองุ่นกับสีแดงดอกท้อนั้นดูแล้วโดดเด่นงดงามนัก เดือนหน้าหลานสาวคนโตที่สกุลเดิมของข้าจะเข้าพิธีปักปัน ข้ากำลังคิดว่าจะมอบเครื่องประดับศีรษะให้นางสักชุดหนึ่งต่อไปจะได้นำไปใช้ยามออกเรือน ไม่ทราบว่าน้องสี่จ้างผู้ใดทำเครื่องประดับ หรือ ข้าอยากสั่งทำให้หลานสาวสักชุด”

ไม่ว่าเรื่องนี้จะความจริงหรือเท็จ ดีร้ายอย่างไรก็ต้องกลบเกลื่อน
อำพรางไว้ก่อน

ฮูหยินน้อยสกุลหวังกับสะใภ้สามสกุลจางพากันพรุลมหายใจออกมา
อย่างโล่งอก อดที่จะมองไซ้ชื่อในมุมใหม่ไม่ได้

ปิ่นดอกไม้หยกอันนั้นเป็นของที่ซึ่งไม่มอบให้ โต้้วเจาไม่รู้จักจริงๆ ว่าชื่อ
มาจากที่ใด นางจึงส่งคนไปสอบถามซึ่งไม่

ไซ้ชื่ออิจฉาธาร้อนขึ้นมาทันใด “น้องสี่สาวสนาดีเหลือเกิน” จากนั้นก็แสร้ง
เอ่ยด้วยน้ำเสียงกระเจ้ากระงอด “ไหนเลยจะเหมือนข้า แต่งงานกับพี่ลิบของ
เจ้ามาสี่ห้าปีแล้ว แม่แต่ผ้าเช็ดหน้าสักผืนเขายังไม่เคยซื้อให้ข้า คนเราวสนา
ไม่เท่ากันจริงๆ! น้องเขยสี่ไม่เพียงแต่มีรูปลักษณ์งามสง่า แต่ยังปฏิบัติกับน้อง
สืออย่างดีด้วย มิน่า น้องสือออกเรือนมาแล้วแต่ดูงามหยดย้อยเสียยิ่งกว่าตอน
อยู่ที่เรือน” ขณะที่พูดก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าป้องปากกลัวหัวเราะ

เนื้อหาของการเล่นกลายเป็นเรื่องน่าละอายระหว่างหมู่สตรีไปเสีย
แล้ว

วาลิกซึ่ง ทว่าสายสัมพันธ์ผิวเผิน... ฮูหยินน้อยสกุลหวังกับสะใภ้
สามสกุลจางจึงได้แต่ยิ้มกระอักกระอ่วน

โต้้วเจาทำเป็นไม่ได้ยิน ก่อนเชื้อเชิญให้ฮูหยินน้อยสกุลหวังกับสะใภ้
สามสกุลจางจิบชา

ไซ้ชื่อไม่สะทกสะท้าน ยังคงพูดคุยกุญแจไขไปเรื่อย ทว่าก็ทำให้
บรรยากาศในห้องมีชีวิตชีวาครึกครื้นขึ้นมา

ไม่นานบ่าวที่ไปสอบถามซึ่งไม่ก็กลับมา ก่อนแจ้งชื่อของกิจการอื่นโหลว
ให้ทราบ

ไซ้ชื่อจึงเชิญชวนให้โต้้วเจาไปด้วยกัน “จะได้อ้างชื่อของน้องสี่สักนิด”

ในใจโต้้วเจากระจางชัดดีว่าไซ้ชื่อหมายจะตีสนิทกับนาง เพียงแต่นาง
รำคาญเสียไซ้ชื่อนัก ช้านางก็มีเรื่องมากมายต้องคิดต้องทำ ไม่อยากวิสาสะ
กับคนที่ชอบซุบซิบนินทาเรื่องชาวบ้าน จึงปฏิเสธคำเชื้อเชิญของไซ้ชื่ออย่าง

อ้อมค้อม

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องดูว่าพี่สะใภ้จะไปกิจการอื่นโหลเมื่อใด ลองนับวันแล้ว อีกไม่นานท่านพ่อสามีของข้าก็จะกลับมา ที่เรือนเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ไม่รู้เช่นกันว่าท่านพ่อสามีเตรียมการไว้อย่างไรบ้าง เกรงว่าระยะนี้คงไม่มีเวลาออกไปเตร็ดเตร่กับพี่สะใภ้”

ไซ้ซื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงตาก็คือเป็นประกาย

เวลานี้คนในเมืองหลวงล้วนลือกันว่า ซื่อจื่ออิงกั่วงกตข่มอิงกั่วงเอาไ้วจนแทบโงหัวไม่ขึ้น อิงกั่วงอยากต่อสายพินิจก็ต้องดูว่าบุตรชายคนโตยินยอมหรือไม่ แม้แต่ท่านพ่อสามียังคงสอบถามเรื่องนี้กับแม่สามีเป็นการส่วนตัว เพียงแต่ห้องสี่เพิงออกไป แม่สามีจะเรียกนางไปซักไซ้ก็คงไม่เข้าที หากนางสามารถสืบจนรู้ข้อมูลมาได้ กั่วงซื่อยังมีที่ยืนอยู่ในเรือนอีกหรือ

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว นางก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม “เช่นนั้นรอให้ห้องสี่มีเวลาว่างเมื่อใด พวกเราค่อยไปด้วยกันแล้วกัน”

ไต้เวเจียตอบ “ไม่ว่าหลานสาวของท่านจะรอได้หรือไม่”

ไซ้ซื่อได้ยินเช่นนั้นก็อดยิ้มกระดากไม่ได้ ทว่านางมีคำตอบรอเอาไว้อยู่แล้ว “เรื่องนั้นรีบเร่งเสียทีไหนกันเล่า ช่างฝีมือของกิจการอื่นโหลฝีมือดีแบบนั้น ตัวข้าเองก็จะได้จ้างให้ตีเครื่องประดับสักชุดเหมือนกัน! ข้าละเบื่อหน่ายพี่สืบของเจ้าที่ไม่สนใจใยดีอะไรเลยนัก ก็คงทำได้แค่จัดการด้วยตัวเองกระมัง?”

ไต้เวเจียบยายิ้มบาง

ทุกคนสนทนากันอีกครู่หนึ่ง สุหยินน้อยสกุลหวังก็ลุกขึ้นแล้วขอตัวลากลับ “...วันนี้เป็นวันตกเลขเก้าของห้องสามี่ข้า ในเมื่อเจ้าไม่เป็นอะไรเช่นนั้นข้าขอกลับไปดูงานที่จวนก่อนแล้วกัน”

ไต้เวเจียไปส่งสุหยินน้อยสกุลหวังที่ประตูชยุฮั่วด้วยตนเอง

สะใภ้สามสกุลจางกับไซ้ซื่อยังอยู่สนทนาเรื่องทั่วไปในเรือนกับไต้เวเจีย

ต่อ จนกระทั่งมีบ่าวรับใช้ของช่งโม่เข้ามารายงาน

“ชื่อจื่อมีธุระต้องออกไปข้างนอก จะไม่กินอาหารมื้อกลางวันที่เรือน จึงสั่งให้บ่าวมาแจ้งให้ท่านทราบขอรับ”

โด้วเจารู้ว่าช่งโม่กำลังจะออกไปพบวังหยวน จึงรับคำ “ซาธุ้แล้ว”

ทำให้ไชชื้อรู้สึกอึดใจขึ้นมาอีกครั้ง แม้แต่สายตาของสะไ้สามสกุลจางที่มองมายังโด้วเจาก็พลอยขมขื่นขึ้นอีกหลายส่วน

ทั้งสองอยู่กินสำหรับอาหารกลางวันที่จวนอิงกั๊วกง กระทั่งตกบ่ายจึงขอตัวลากลับจวน

เปียซู่หลันประหลาดใจนัก “ไหนพวกนางจึงมีเรื่องพูดคุยกันมากมายเพียงนี้ ล่วงเข้าบ่ายแล้วก็ยังไม่หยุดเสียที”

โด้วเจาหัวเราะในลำคอ

จะว่าไปนางก็นับถือสะไ้สามสกุลจางกับไชชื้อไม่น้อยเหมือนกัน มิใช่ว่าสตรีทุกคนจะสามารถสนทนาได้จนถึงบ่ายคล้อย ทั้งยังไม่ซ้ำเรื่องเลยเสียด้วย

ณ ตรอกจรีเต็งซึ่งเป็นที่พักของวังหยวนอยู่ไม่ห่างจากจวนอิงกั๊วกง
นัก ช่งโม่กำลังนั่งสนทนากับวังหยวนที่สวมชุดเต้าผวากึ่งเก่ากึ่งใหม่อยู่ในโถงรับรองขนาดเล็ก

“ไม่คิดเลยว่าเรือนพักของวังเน่ยชื่อจะตกแต่งอย่างสง่างามเช่นนี้” เขาจับขาพลงมองดอกเบญจมาศหลากชนิดที่ถูกจัดในแจกันบนโต๊ะน้ำชา ก่อนจะกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ “ผู้คนมักกล่าวกันว่า อักษรสื่อตัวตน ข้าว่าสำหรับท่านคงเป็นบุพผาสื่อตัวตนด้วยเช่นกัน”

เริ่มจากมอบของกำนัล ต่อมาก็กล่าวยกยอสรรเสริญ คนโง่ที่โหนกั้รู้ได้ว่ามีเรื่องให้เขาช่วยเหลือ

หากเป็นคนอื่น วังหยวนคงทำเพียงส่งยิ้มบางๆ กลับไป ทว่าเวลานี้ผู้ที่อยู่เบื้องหน้าคือช่งโม่ ทำให้เขาจำต้องนั่งเหยียดหลังตรง เรียกสติให้พร้อมรบ

ตลอดเวลา เรื่องที่สามารถทำให้คนร้ายอาจเซ็นชั่งโมมาให้อ้วนเขาได้ จะเป็นเรื่องเล็กน้อยได้อย่างไร

นัยน์ตาของวังหยวนฉายแวระแวระวังที่แทบสังเกตเห็นไม่เห็นออกมา

“ชื่อจ๊อกกล่าวถึงเพียงนี้ บ่าวรับมิไหวหอรอกขอรับ” เขายิ้มด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “ดอกไม้เหล่านี้เพียงแต่จั่วดวงสุ่มๆ ตามบรรยากาศเท่านั้น ไหนเลยจะงดงามตามที่ชื่อจ๊อกกล่าวกันเล่า” จากนั้นก็กล่าวเลี้ยวประเด็น

“ตรวจสอบเรื่องเพลิงไหม้จวนอิงกั๊วกงเป็นอย่างไรแล้วบ้างขอรับ เซ้านี้ฝ่าบาทก็ตรัสถามถึง ตงผิงป๋อกับหวงฉีทำงานยึดยานัก ข้าจวนอิงกั๊วกงยังต้องออกเงินรางวัลค่าหัวอีก แต่ว่า... นี่ก็อาจเป็นเรื่องดี เวลาที่โจรสลัดแคะก่อความวุ่นวายในผู้เจี้ยน ฝ่าบาททรงหมายจะจัดระเบียบผู้เจี้ยนใหม่ เวลานั้นคงต้องใช้เงินในการปราบปรามโจรสลัดไม่น้อย ราชสำนักเองก็สามารถประหยัดเงินไปได้หลายตำลึง”

ตั้งแต่ท่านลุงใหญ่จากไป ผู้ที่ติดตามท่านลุงใหญ่ในเวลานั้นหากไม่ถูกกวาดล้างก็ถูกลงโทษยึดทรัพย์สิน คนที่ยังอยู่ในผู้เจี้ยนโดยมากจึงไม่เป็นไฉนเป็นพายุ คุณงามความดีในการศึกกว่ายี่สิบปีที่ท่านลุงใหญ่สร้างขึ้นมลายหายกลายเป็นฝุ่นควันในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี

ดวงตาของช่งโมหม่นแสงลง เขาเงยบงันไปชั่วขณะ ก่อนจะลุกขึ้นค้อมกายแล้วยกสองมือขึ้นคารวะวังหยวน

วังหยวนตกใจเป็นอย่างมาก

ช่งโมกล่าว “คำนับครั้งนี้... ข้าเป็นตัวแทนท่านลุงขอบคุณวังเน่ยชื่อ จู่ๆ ข้าก็ได้ยินคนเอ่ยถึงเหตุการณ์ในอดีต จึงได้รู้ว่าผู้ที่รวมคุมตัวท่านลุงใหญ่ของข้าในครานั้น ล้วนถูกกำจัดทิ้งด้วยสาเหตุล่วงเกินวังเน่ยชื่อเข้า...”

วังหยวนตะลึงงัน ทว่าไม่ช้าเขาก็โล่งใจ

หากไร้ความสามารถในเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ ช่งโมก็คงมิใช่ชื่อจ๊ออิงกั๊วกงผู้ก่อความโกลาหลไปทั้งเมืองหลวงแล้ว!

หลังจากที่ช่งโมได้รับพระเมตตาจากฮ่องเต้ เขาก็รู้ว่าไม่ช้าก็เร็วช่งโม

จะต้องรู้เรื่องนี้ เพียงแต่ไม่คาดคิดว่าซ่งโมจะทราบเรื่องเร็วถึงขนาดนี้ก็เท่านั้น
อย่าได้คิดรังแกคนหนุ่ม!

เมื่อมองซ่งโมที่มีสีหน้าสงบนิ่ง เยือกเย็น และเยียมไปด้วยความฉลาด
ตรงหน้า วังหยวนก็เริ่มประหม่น ก่อนจะกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ชื่อจื่อเข้าใจผิด
แล้ว บ่าวเป็นเพียงบ่าวรับใช้คนหนึ่งเท่านั้น ผู้เป็นนายสั่งให้ทำสิ่งใดย่อมต้อง
ทำสิ่งนั้น ไหนเลยจะกล้ารับของกำนัลของชื่อจื่อได้เล่า” พูดจบก็ยกมือขึ้นคำนับ
ถือเป็นการคารวะกลับตามธรรมเนียม

ซ่งโมได้ยินแล้วก็ใจสั่นสะท้าน สายตาที่มองวังหยวนฉายแววตกตะลึง
ไม่เพียงแต่พูดจาไพเราะรื่นหู แต่ยังรู้ว่าสิ่งใดควรพูด สิ่งใดไม่ควรพูด
อีกด้วย

หากพูดว่าเมื่อก่อนแม้วังหยวนจะมีไมตรีต่อซ่งโมก็จริง ทว่าก็เป็นเพราะ
รู้พระทัยของฮ่องเต้เท่านั้น แต่ในเวลานี้เขาจำต้องเผชิญหน้ากับซ่งโมด้วย
สายตาของตนอย่างเลี่ยงไม่ได้

“ชื่อจื่อลืมนองชาปี้หลัวซุนของบ่าวดูสักหน่อย” เขารินชาให้ซ่งโมด้วย
ตนเอง ยิ้มก่อนกล่าว “ฝ่าบาทตรัสว่าชาดำหางผา⁴⁵⁵ ดื่มยากขึ้นทุกวัน บ่าว
เองก็ทำได้เพียงดื่มชาปี้หลัวซุนนี้ตามฝ่าบาท”

“ขอบคุณท่านข้าหลวงมาก” ซ่งโมยกชาขึ้นจิบหนึ่งอีก ทว่ากลับรู้สึกถึง
รสขมปร่าที่กำจายทั่วโพรงปาก เขาเอ่ยถึงเรื่องของเงินเจีย จากนั้นจึงกล่าวลา
วังหยวน ก่อนเดินทางกลับเรือนเจียจื่อด้วยความสับสน

เมื่อเดินเข้าประตูแล้วก็ปรีไปหาได้วเจาทันที

ไต้วเจากำลังนำผ้าไหมผ้าท่วนซึ่งเป็นสินเดิมของนางออกมานับกับ

⁴⁵⁵ ชาดำหางผา หรือชาผ้าแดงใหญ่ เป็นหนึ่งในชาจีนที่มีราคาแพงที่สุด ตำนานกล่าวว่า
เป็นชาพิเศษที่สามารถรักษาโรคภัยได้ หากดื่มเพื่อการสอบราชการก็จะทำให้สอบราชการ
ผ่าน

เปี้ยชู้ชิน

ปีนี้เป็นปีแรกที่นางแต่งเข้ามาในจวนอิงกั๊วกง นางตั้งใจว่าจะทรงรางวัลสาวใช้ติดตามออกเรือนของตนอย่างงาม โดยมอบผ้าชั้นดีเหล่านี้ให้พวกนาง เพื่อใช้ตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับเทศกาลปีใหม่

เมื่อเห็นช่งโมเดินเข้ามาด้วยสภาพจิตใจล่องลอย นางจึงรีบขยับตาให้เปี้ยชู้ชิน ก่อนก้าวเข้าไปช่วยประคองช่งโมให้นั่งลงบนเตียงเตาหลังใหญ่ริมหน้าต่างในห้องนอน

ช่งโมกอดตัวเจ้าเอาไว้ในทันที และฝังใบหน้าของตนลงกับหน้าอกของนาง

เมื่อได้แนบชิดทรวงอกอ่อนนุ่มของตัวเจ้า ความรู้สึกของช่งโมก็ผ่อนคลายลงตามไปด้วย

“โช้วกู” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอึดอัด “วังหยวนทำตามคำสั่งของฝ่าบาท... ทว่าเพราะเหตุใดกันเล่า” เขาแหงนหน้าขึ้นมา ดวงตาดำขลับมีน้ำเอ่อคลอราวกับเปียกปอนด้วยสายฝนจนทอประกายวับวาว “ยี่สิบปีที่ท่านลุนใหญ่ปกป้องผู้เจียน แม้ไม่มีคุณงามความดี แต่ก็ทุ่มแรงกายแรงใจไม่น้อย... นึกอยากสังหารก็สังหาร นึกอยากกวาดล้างก็กวาดล้าง นึกอยากเนรเทศก็เนรเทศ... ถือดีอย่างไร มีสิทธิ์อะไรกัน” เขาเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบาในตอนแรก ก่อนแปรเปลี่ยนเป็นดังขึ้นเรื่อยๆ

ตัวเจ้าตกใจเสียจนหน้าถอดสี นางรีบปิดปากของเขาเอาไว้ แล้วเงยหน้ามองไปรอบๆ อย่างระแວดระวัง เมื่อเห็นว่าในห้องมีแค่นางกับช่งโม หัวใจที่เต้นระล่ำถึงได้สงบลงเล็กน้อย

“ไม่ว่าอัสนีซัดฟาหรือพิรุณโหมกระหน่ำล้วนเป็นพระเมตตา” ตัวเจ้าแปลกใจมากที่วังหยวนทำตามพระบัญชาของฮ่องเต้ ทว่าเมื่อสัมผัสกับความรู้สึกของช่งโม นางยังจะมีเวลาไตร่ตรองอย่างละเอียดอีกหรือไม่ จึงได้แต่เพียงปลอบประโลมเขา

“การจากไปของท่านลุนใหญ่ ก่อนหน้านั้นพวกเรา ก็คาดเดาเอาไว้มากมาย

หากมิใช่เพราะการปรากฏตัวของเงินเจีย พวกเราก็คงไม่มีทางสาวไปถึงตัวตึงเวยแน่ หากมิใช่เพราะจวนอิงกั๊วกงประสบเพลิงไหม้ และท่านตัดสินใจอย่างเฉียบขาด เงินเจียก็คงไม่มาพบท่าน... นี่ก็เห็นแล้วว่าสวรรค์ยังมีตา คิดว่าท่านลุงใหญ่ถูกใส่ร้ายป้ายสี จึงมอบโอกาสให้พวกเราช่วยล้างมลทินให้แก่ท่านลุงใหญ่

“ยิ่งในเวลานี้ท่านยิ่งไม่อาจใช้อารมณ์ได้ ท่านต้องมั่นคงหนักแน่นกว่าเดิมจึงจะถูกนะเจ้าคะ คำพูดของวังหยวนก็เป็นเพียงแค่วาจาข้างเดียว ความจริงเป็นเช่นไรยังต้องตรวจสอบอยู่” นางยังล่ำทับอีก “พวกอาจารย์เหียนยังไม่ทราบเรื่องนี้ใช่หรือไม่ พวกเราไม่เชิญพวกอาจารย์เหียนมาร่วมปรึกษากันเล่าเจ้าคะ ท่านมิได้บอกให้เขาไปสืบเรื่องเงินเจียหรือ อาจจะมีข่าวใดบ้างแล้วก็ได้”

ช่งโมกลับกอดโต้้วเจาเอาไว้ไม่ยอมคลายมือง่าย ๆ

“ข้าปวดหัว” เอ่ยจบเขาก็อิงซบกับอกของนาง

ไม่ว่าผู้ใดไปพบเจอเรื่องฟ้าผ่ากลางวันแสดๆ เช่นนี้ก็ล้วนแต่อ่อนแอลงด้วยกันทั้งนั้น

“เช่นนั้นข้าช่วยนวดให้ท่านเองเจ้าคะ” ในใจของโต้้วเจาปวดปลาบเล็กน้อย

ตอนที่คิดว่าจะลุกไปหยิบหมอนหนุนศีรษะมาให้ช่งโมได้หนุน ช่งโมกลับโอบเอวของนางแน่นจนขยับเขยื้อนไม่ได้ โต้้วเจาจึงทำได้เพียงเอื้อมมือไปหยิบหมอนอิงหลังที่อยู่ใกล้ๆ มาให้ช่งโม ส่วนตนก็ช่วยนวดขมับของเขายู่ข้างๆ

เขากลับร้องขึ้น “ข้าอยากดื่มน้ำ!”

โต้้วเจาจึงช่วยรินน้ำอุ่นให้เขาถ้วยหนึ่ง

ช่งโมไม่ได้รับถ้วยน้ำไป เพียงแต่ทอดสายตามองโต้้วเจาอยู่อย่างนั้น

โต้้วเจาสนใจ จึงป้อนน้ำให้อีกฝ่ายดื่ม

ช่งโมรวบเอวของโต้้วเจาเอาไว้อีกครั้ง “เจ้านอนกับข้าสักครู่เถิดนะ”

“เจ้าคะ” ไต้เวจฯ ขานรับ จากนั้นก็เอนกายพิงพนักเตียงเตา และลูบศีรษะ
ของเขอย่างเบามือ

ซึ่งไม่หลับตาลง สีหน้าค่อยๆ ผ่อนคลาย

ความอ่อนโยนอันไร้ขีดจำกัดก่อตัวขึ้นในใจของไต้เวจฯ มือที่ขยับลูบไล่
ก็ยังอ่อนโยนขึ้นทุกที

ซึ่งไม่เอ่ยขึ้นคล้ายละเมอ “ข้าเคยไคร่ครวญมาก่อน ฝ่าบาทมิได้ทรง
ใจแคบ ยอมอ่อนข้อให้ผู้อื่นไม่ได้ ท่านลุนใหญ่ทำสิ่งใดกันแน่ ถึงได้ทำให้
ฝ่าบาทไม่สบายใจเข้า หากกล่าวว่าเขาคิดมักใหญ่ใฝ่สูง... ฝ่าบาทก็ควรจะ
กำจัดท่านลุนใหญ่ไปตั้งแต่สิบปีก่อนแล้ว ไฉนต้องรอรเวลานี้ด้วยเล่า หากกล่าว
ว่าเป็นเพราะท่านลุนใหญ่ตัดเส้นทางทรัพย์สินของผู้ใดเข้า... แต่ท่านลุนใหญ่ก็
มิใช่คนหัวแข็งไม่รู้จักยืดหยุ่น ครั้งหนึ่งท่านยังเคยพูดกับข้าว่า น้ำที่ใสเกินไป
ย่อมไร้ปลา ขอเพียงไม่ส่งผลกระทบต่อกองทัพ เขามักยอมปิดตาข้างหนึ่ง
อยู่เสมอ...”

สามร้อยสาม กิโลขึ้น

โศกเศร้าเพียงแต่โอบกอดซึ่งไม่เอาไว้อย่างอ่อนโยน

ในชาติที่แล้ว การตายของตังก๊วกงเป็นคดีที่ค้างคาอยู่ในใจนาง ในชาตินี้
นางก็ไม่ได้รู้มากไปกว่าในชาติก่อน แทนที่จะคาดเดาเรื่อยเปื่อยจนทำให้
ซึ่งไม่ต้องหลงทาง มีผู้เชื่อว่าซึ่งไม่สามารถหาคำตอบได้ด้วยตนเองยังดีกว่า
สิ่งที่นางต้องทำก็คือโอบกอดปลอบขวัญเขาเอาไว้ในยามที่เขาอ่อนแอ
ซึ่งไม่สงบลงแล้ว

โศกเศร้ายังคงลูบศีรษะของเขาอย่างเบาเมื่อต่อไป

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานเท่าใด เสียงฝีเท้าแผ่วเบาของบรรดาบ่าวรับใช้
ก็ดังมาจากข้างนอก

โคมแดงดวงใหญ่ได้ฉายาเรือนถูกจุดสว่างไสวขึ้นเหมือนในทุกวัน
แสงสีแดงเรืองรองที่แฝงความอบอุ่นในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงนี้ ทำให้จิตใจ
ของผู้คนพลอยอุ่นขึ้นไปด้วย

จู่ๆ ซึ่งไม่กี่ลูกพรตขึ้นจากอ้อมแขนของนาง

“โซวกุ เจ้ายังจำเรื่องกิจการอันโหลวหรือเชิงได้หรือไม่”

แสงไฟอุ่นนวลยากจะปกปิดความสงสัยบนใบหน้าของเขาเอาไว้ได้

ไต้เวเจซ่งกัไปเล็กน้อย ก่อนผงกัศีรษะในเวลาต่อมา “เพราะกั้วชั่วช่วยออกหน้า จึงนำหนังสือลงประทับตราของท่านพอกกลับมาได้”

“ไชวกู!” ซ่งโมเอนกายเคียงไหล่ไต้เวเจแล้วกระซิบข้างหูนาง “ฮ่องเต้ไท่จงทรงครองราชย์สิบเก้าปี ฮ่องเต้เหรินจงทรงครองราชย์ได้ถึงสามสิบสองปี หากฝ่าบาทมีพระพลานามัยที่แข็งแรงดี เจ้าว่า... อ๋องเหลียวจะกลักระดมเงินในเมืองหลวงหรือ”

ชาติก่อนเกิดความเปลี่ยนแปลงในวังหลวงปีที่สี่สิบของรัชกาลเฉิงผิง เนื่องจากมีข่าวลือว่าฮ่องเต้กำลังจะสวรรคต และความจริงก็พิสูจน์แล้วว่าฮ่องเต้ประชวรด้วยโรคเรื้อรังจริงๆ ต่อให้ไม่มีการผลัดเปลี่ยนบัลลังก์ พระองค์ก็ทรงมีชีวิตอีกได้ไม่นานอยู่ดี

นี่เป็นคำตอบแน่นอนที่ไต้เวเจสามารถมอบให้ซ่งโมได้

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ต่อให้ในห้องนอนไม่มีคนอยู่ก็ควรระวังสักหน่อย ไต้เวเจกระซิบกระซาบกับซ่งโมด้วยเสียงแผ่วเบา และใช้โอกาสนั้นบอกเรื่องที่ตนรู้ให้เขาทราบ “ข้ามีความรู้สึกบางอย่าง ว่าอาการประชวรของฝ่าบาทเกรงว่าจะสาหัสกว่าที่พวกท่านทราบ อย่างมากก็คงไม่เกินระยะเวลาสองถึงสามปีนี้เจ้าคะ”

ซ่งโมเชื่อมั่นในการคาดการณ์ของไต้เวเจมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เพียงแต่ไม่คลางแคลงในคำพูดของนาง แต่ยังเผยความตื่นตัวให้เห็นอีกด้วย “เจ้าเองก็คิดเช่นนั้นหรือ”

อะไรที่เรียกว่า ‘เจ้าเองก็คิดเช่นนั้น’ กัน

ไต้เวเจอดที่จะมองซ่งโมตาปริบๆ ไม่ได้

หรือว่าคำพูดของนางเพียงไม่กี่คำ ซ่งโมก็คาดเดาสິงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้แล้วอย่างนั้นหรือ นางรู้ว่าซ่งโมเก่งกาจเรื่องการวางแผน แต่แบบนี้ก็ดูจะเหลือเชื่อเกินไปกระมัง!

ไต้เวเจเอ่ยถามด้วยสีหน้าอึ้งงัน “ท่านพบอะไรเข้าอย่างนั้นหรือเจ้าคะ”

การทำให้ไต้เวเจประหลาดใจได้ สำหรับซ่งโมแล้วสิ่งนี้ทำให้เขาเบิกบาน

เสียยิ่งกว่าได้รับค่ายกยอสรรเสริญใดๆ เสียอีก

เขาประทับจุมพิตลงบนพวงแก้มของไต้เจ้าแล้วกระซิบ “ตอนที่ศึกษาตำราประวัติศาสตร์ ข้าพบว่าบรรดาฮ่องเต้ผู้ปรีชาสามารถในอดีต ยิ่งพระชนมายุมากขึ้นเท่าใด กำลังวังชาก็ยิ่งไม่เอื้ออำนวยมากขึ้นเท่านั้น ทำให้เกิดความรู้สึกแฉงแฉงใจได้ง่าย หลายปีมานี้ฝ่าบาททรงประชวรบ่อยครั้ง เกรงว่าคงเป็นอย่างที่เจ้าพูดว่าจวนจะสวรรคตแล้ว จึงทำให้ยังทรงหวาดระแวงขึ้นทุกวันนี้เป็นหนึ่งในเหตุผลว่าทำไมต้องเกลี้ยจูงคิดการใหญ่ ถึงอย่างไรมารดาของแผ่นดินก็คือฮ่องเฮาว่าน”

ซ่งโม่ชะงักไปชั่วขณะก่อนจะกล่าวต่อ “เมื่อก่อนเรื่องของท่านลุงใหญ่อาจมิใช่สิ่งสลักสำคัญสำหรับฝ่าบาท ทว่าระหว่างที่ทรงประชวรกลับวิตกสารพัดสิ่ง เจ้าดูผู้ที่ฝ่าบาททรงเรียกใช้งานช่วงสองสามปีนี้เถิด ล้วนแต่เป็นขุนนางอาวุโสทั้งสิ้น แต่ขุนนางวัยกลางคนมากความสามารถอย่างเหยาสื่อจงไต้เจี้ยน หรือกระทั่งท่านลุงห้าของเจ้า พระองค์กลับไม่เลือกใช้งานเลยแม้แต่คนเดียว ทั้งยังมอบตำแหน่งโส่วฟู่ให้แก่เหลียงจี้ฟางที่อายุมากกว่าพระองค์ถึงสองปี และให้ความสำคัญกับเหอเหวินเต้านัก

“ข้าเดาว่าท่านลุงใหญ่อาจมีจุดใดที่ทำให้ฝ่าบาทไม่ทรงรู้สึกพอใจ แต่เดิมฝ่าบาทอาจจะลงโทษสถานเบากับเขาอยู่แล้ว แต่ผลก็คือถูกดิงเวยเข้าแทรกแซงเสียก่อน ทำให้ท่านลุงใหญ่กลายเป็นพัยค์ตักอับ ถูกสั่งหารกลางทาง นอกจากนี้ยังมีคนทรมานประสงค์ร้าย ทำให้ฝ่าบาทถูกปิดพระเนตรพระภรณ์ชั่วขณะ

“โชคดีที่พวกเราฟังคำแนะนำของเจ้า ใช้ไม้อ่อนเข้าสยบ แม้ฝ่าบาทจะกริ้ว ทว่าก็ทรงตระหนักถึงคุณงามความดีของท่านลุงใหญ่ จึงยอมปล่อยสกุลงเจียงให้พ้นผิดในที่สุด ต่อมาหลังจากทรงได้สติก็เสียใจเป็นอย่างมาก จึงตัดสินใจประหารเหล่าองครักษ์ที่ควบคุมตัวท่านลุงใหญ่ในปีนั้นทั้งหมดอย่างเงียบๆ ถึงได้เกิดเรื่องเหลวไหลไร้มูลเหตุอย่างดิงเวยสั่งหารผู้คน ขณะที่ยังหวนนึกปิดปากอำพรางคดี...”

โต้วเจ้ารับฟังคำพูดของช่งโม้โดยละเอียด แล้วใคร่ครวญอย่างจริงจัง ครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงขรั่ม “ข้าคิดว่าการคาดเดาของท่านมีเหตุผลอยู่เจ้าค่ะ ข้าจำได้ว่าตอนที่ท่านลู่ใหญ่เกิดเรื่องขึ้นเป็นตอนที่เจิ้งอี่เฟินป่วยตายพอดี ภายในเนี้ยเกอไ้คนจัดการดูแล บางทีอาจมีคนฉวยโอกาสในตอนนั้นก็ได้” นางรู้สึกปวดหัวขึ้นมาเล็กน้อย “ท่านลู่ใหญ่ล่วงเกินคนไปมากมาย เกรงว่าคงจะไม่ง่ายดายหากจะหาว่าคนผู้นั้นคือใคร”

แววตาของช่งโม้กลับแวววาว สีหน้าเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ “ผู้ที่ท่านลู่ใหญ่ล่วงเกินมีมากมาย ทว่าผู้ที่สามารถเป่าหูฝ่าบาทได้กลับมีอยู่ไม่มาก เรื่องนี้ข้าต้องหาวิธีสืบความได้แน่” เขาแค้นยั้มเย็นเยือก “ถึงเวลานั้น... ข้าจะจัดการเขากับตึงเวยให้เด็ดding!”

โต้วเจ้าเชื่อว่าช่งโม้สามารถทำได้แน่ ทว่าในใจของนางกลับรู้สึกหดหู่อย่างมาก นางกล่าวอย่างทอดถอนใจ “ราชสำนักช่างปั่นป่วนวุ่นวายนัก”

ช่งโม้เองรู้สึกเช่นเดียวกัน ทว่าเขากลับกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ดังนั้นผู้ที่มีสติปัญญาเท่านั้นจึงจะคู่ควร!”

ช่างเป็นผู้ที่ชอบก่อเหตุโดยแท้! โต้วเจ้าหวัมระเหไม่ได้ร้องไห้ก็ไม้ออกความโศกเศร้าจากสรรพสิ่งที่ผันเปลี่ยนเล็กๆ น้อยๆ เคลื่อนคล้อยผ่านมวลเมฆาเก้าชั้นไปไกลแสนไกล

ช่งโม้เรียกเหยียนเฉาซิงมาสอบถามเรื่องเงินเจีย

เหยียนเฉาซิงตอบ “ดูห่วยได้ตรวจสอบมาชัดเจนแล้วขอรับ ที่เงินเจียพูดลั่นเป็นความจริง” เขากังวลอยู่เล็กน้อย ด้วยช่งโม้อยู่ในวัยหนุ่ม ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของซิงเกออย่างวังหยวน และอาจจะสืบความใดไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยถามอ้อมๆ “เรื่องของเงินเจียพอจะมีเค้าลางบ้างหรือไม่ขอรับ”

ช่งโม้บอกเล่าเหตุการณ์ที่ตรอกฉวีเติง และการคาดเดาเรื่องที่ดั่งกั๊วงถูกใส่ร้ายทั้งหมดให้เหยียนเฉาซิงฟัง

เหยียนเฉาซิงหน้าถอดสี

ช่งโม้ไม่รอให้อีกฝ่ายออกปากก็เอ่ย “วังหยวนชอบฟังอุปรากร ข้าให้

ตู้เหวี่ยงไปสืบมาแล้วว่ามีนักขบรื่องอุปการคนใดที่วังหยวนขึ้นชอบเป็นพิเศษหรือไม่ ถึงเวลานั้นก็จะหาทางซื้อตัวไว้แล้วมอบให้วังหยวนเสีย จะได้ใช้เป็นข้ออ้างในการไปเยี่ยมเยียนเขา และดูว่าสามารถสืบสาวสิ่งใดจากเขาได้บ้างหรือไม่”

สีหน้าของเขากระตือรือร้น ไหนเลยจะอ่อนแอไร้กำลังเช่นเมื่อครู่นี้อีก ได้เวลาเจอตอนแคะในใจไม่ได้ ก่อนจะลุกขึ้นรินน้ำชาเติมให้ซึ่งไม่กับเหยียนเฉิง

เหยียนเฉิงรีบลุกขึ้นขอบคุณ แล้วหันกลับมาสนทนากับซึ่งไม่ต่อ “วังหยวนผู้นี้มิใช่จะเจรจาได้ง่าย ข้าว่ามีลู่ลึงมือจากทางวังเกอ...”

“ไม่!” ซึ่งไม่บอกปิด สีหน้าเคร่งขรึมทำให้เขาดูสงบเยือกเย็นประหนึ่งผู้ที่มีความมั่นใจเต็มเปี่ยม “ด้วยสถานะของวังหยวน ทรัพย์สินเงินทองใดๆ ล้วนยากจะทำให้เขาสะกิดคลอนได้ ที่เขาบอกเรื่องสำคัญนี้แก่ข้า นั่นก็เห็นได้ว่าในใจของเขา ตัวข้ายังมีค่าให้สานไมตรีอยู่ เรื่องนี้พิสูจน์ได้เป็นอย่างดีว่าฝ่าบาททรงเมตตาข้ามากพอดู” พอเอ่ยถึงตรงนั้น มุมปากของเขาก็ยกสูงขึ้น เผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มออกมา ก่อนจะเอ่ยขึ้นเสียงเรียบ

“เจ้าว่า... หากเวลานี้ฝ่าบาททรงทราบเรื่องความไม่ลงรอยระหว่างเราสองพ่อลูกนี้เป็นผลมาจากตึงกั่วงงูกริบบรรดาคักดิ์ ท่านพ่อกลัวว่าจะถูกลากไปฟัวพันจึงคิดสังหารข้า ฝ่าบาทจะทรงคิดอย่างไรกัน”

เกรงว่าฮ่องเต้คงไม่พอใจึงกั่วงงูด้วยเรื่องนี้เป็นอย่างมากแน่ๆ ทว่าเช่นนั้นจะเสี่ยงเกินไปหน่อยหรือไม่ ถึงอย่างไรซึ่งอิซุนกับซึ่งโมก็เ็นบิดากับบุตร หากเหตุที่เกิดขึ้นกับซึ่งอิซุนทำให้ซึ่งไม่เดือดร้อนไปด้วยจะทำอย่างไรเล่า

เหยียนเฉิงล้งเลไปครู่ใหญ่

แต่ตัวได้เวลากลับถูฝ่ามือไปมาแล้วเอ่ย “ยอดอุบาย”

ถึงอย่างไรในอีกสี่ปีให้หลังจากนี้ ฮ่องเต้จะอยู่หรือตายก็ยังไม่พุดูยาก ด้วยสติปัญญาของซึ่งไม่ ต่อให้เขาติดร่างแหไปพร้อมกับซึ่งอิซุนด้วยเรื่องนี้ แต่ก็คงไม่อันตรายถึงแก่ชีวิต เมื่อฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ ไม่แน่ว่าอาจ

จะได้ลามจากทุกซีกเป็นได้!

ซ่งโมเคลีย้มให้ไต้เวจา ก่อนจิบชาแล้วกล่าว “เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ตัดสินใจตามนี้” เขาสั่งความเหียนเฉิง “ตรวจสอบเรื่องของวังหยวนโดยเร็วที่สุด”

เหียนเฉิงทอดถอนใจอย่างอดไม่ได้

เวลานี้ชื่อจื่อเปี๋ยบดบังเลือดติดปีก เพียงแต่ไม่รู้ว่ามีปีกคู่นี้จะทำให้ชื่อจื่อกลายเป็นคนโหดเหี้ยมไร้ความรู้สึกหรือไม่

เขาน้อมกายรับคำสั่งแล้วลงไปในทันที

ไต้เวจาสั่งให้เปี๋ยชู่จินจัดสำรับอาหารมือเย็น และเรียกสาวใช้มาช่วยซ่งโมผลัดเสื้อผ้า “ล้างหน้าล้างตาสักหน่อย จะได้ออกไปกินข้าวกันเจ้าคะ”

ซ่งโมไม่ยอมขยับ แต่กลับเอ่ย “เจ้าช่วยเช็ดหน้าให้ข้าก็พอ ข้าใช้สมองมาทั้งวันแล้ว เหนื่อยนัก!”

“ที่ใช้คือสมอง มีมือเท้าเสียหน่อย!” ไต้เวจาदनกายอีกฝ่ายเข้าไปในห้องอาบน้ำ

ซ่งโมไม่ยอมปล่อยไต้เวจาไป “ข้าไม่คิดจะรับสาวใช้ห้องข้างสักหน่อย เจ้าสั่งให้สาวใช้เหล่านั้นเข้ามาทำไมกัน”

ไต้เวจาเห็นสาวใช้สองคนได้ยิ่บวาจาของซ่งโมแล้วก็ก้มหน้าจนดวงแทบชิดหน้าอก ใบหน้าแดงต้งดอกไม้ที่ผลิบานยามเดือนสามทั้งอ่อนหวานและกระดากอายในเวลาเดียวกัน เจ้าตัวก็ไม่ว่าจะห้าวหรืหรือร้องไห้ดี จึงทำได้เพียงไล่สาวใช้ออกไป และช่วยซ่งโมล้างหน้าล้างตาด้วยตนเอง

จนกระทั่งล้างหน้าเสร็จแล้ว ซ่งโมต้องการกินอาหารมือเย็นกับไต้เวจาบนโต๊ะอุ่นในห้องนอน “อย่างไรก็ไม่มีใครอยู่ที่เรือน พวกเราสองคนกินกันง่ายๆ เถิด ไม่จำเป็นต้องให้คนมาคอยปรนนิบัติ ข้าจะช่วยเจ้าจัดโต๊ะเอง” ระหว่างพูดก็เผยแว่กวาดหวังออกมาทางสายตา

ไต้เวจายอมไม่ได้แย้งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ พรรคนี้กับซ่งโมอยู่แล้ว แต่กลับกลายเป็นว่าแม้พวกเขาจะกินอาหารมือเย็นบนโต๊ะอุ่นในห้องนอน ผู้ที่จัดโต๊ะอาหารก็เป็นไต้เวจาอยู่ดี... ข้าหลังจากกินอาหารแล้ว นางยังต้องชงชา

ขึ้นหยางเหมาเจี้ยนที่ซึ่งไม่ชอบที่สุดให้เขาอีกด้วย...

ตรอกจวีเต็ง วังหยวนกำลังกินอาหารมือเย็นอยู่เช่นกัน

ผู้ที่คอยปรนนิบัติเขาอยู่ก็คือขันทีน้อยวังจี้ บุตรชายบุญธรรมอีกคนหนึ่ง
วังหยวนชื่นชอบการสนทนาระหว่างกินอาหาร

วังจี้จึงตอบสนองความต้องการด้วยการพูดคุยกับวังหยวน “ทุกคนล้วน
กล่าวกันว่าชื่อจี้อิงกั๋วคงมีอุปนิสัยเย็นชาถือดี ทว่าเขามาพบท่านพ่อแล้วกลับ
ต้องสุภาพอ่อนน้อมให้ เห็นได้ชัดว่าท่านพ่อ...”

“เจ้าสละ!” เขายังพูดไม่ทันจบความดีก็ถูกวังหยวนเอ็ด “ชื่อจี้อิงกั๋วคง
ใช่ผู้ที่เจ้าสามารถวิพากษ์วิจารณ์ได้หรือ รู้หรือไม่ทำไมวังเก๋ถึงได้ดูแล
ตำแหน่งกานซิง ส่วนเจ้าก็ได้แต่เดินเกาะแข่งเกาะขาข้า ตาไร้แว่นัก ยังคิดอยาก
เป็นถึงสื่อหล่เจี้ยน ข้าว่าชีวิตเจ้าก็เป็นได้แค่ผู้ดูแลกองสุราเท่านั้น!”

วังจี้ถูกบิณฑาเสียดจันตัวสั่นงันงก

วังหยวนสั่งความอีกฝ่าย “เจ้าถ่ายทอดคำพูดของข้าออกไป เจ้าเงินเจีย
ผู้นั้น... ไม่ต้องสนใจอีกแล้ว”

ชื่อจี้อิงกั๋วคงเพิ่งมาขอความช่วยเหลือก็ปล่อยคนไปง่ายๆ เช่นนี้? ก่อน
หน้านั้นไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้มาก่อน! ดูทำต่อไปคงต้องให้เกิดิตชื่อจี้อิงกั๋วคงมาก
ขึ้นอีกสักนิดแล้ว

หลังจากหายตะลึงงัน วังจี้ก็รีบรับคำ “ขอรับ”

โทสะในสีหน้าของวังหยวนคลายลงเล็กน้อย ขณะเดียวกันก็พิมพ์
“มองไม่ออกเลยว่าเจ้าลืมนิดที่ข้าจำไม่ได้แม้แต่คนผู้นั้นจะสามารถทำให้ซึ่งไม่
ออกหน้าแทนเขาได้ เขาเกลียดกลุ่มช่งไม่ได้อย่างไรกัน”

ชั่วความคิดแล่นผ่าน จู่ๆ เขาก็รู้สึกอยากพบเงินเจียขึ้นมา

สุหยินน้อยสกุลหวังกำลังสนทนากับหวังชิงฮวยด้วยเรื่องของหวังชิง-

หยวน

เมื่อได้ยินว่าพ่อกับแม่สามีของหวังชิงหยวนมีจิตใจดี สามีข้างเอาเอาใจหวังชิงช่วยจึงเบาใจลงมาก

ซูหยินน้อยสกุลหวังจึงเอ่ยถึงเรื่องที่จวนอิงกั้วก่งต่อ “...ดูทำเลแล้ว ระหว่างซูหยินซื้อจื่ออิงกั้วก่งกับซูหยินจีหนิงโหวจะไม่ใช้เรื่องล้อเล่นแล้ว เหมือนว่าทั้งสองฝ่ายตัดสินใจที่จะไม่ไปมาหาสู่กันอีก”

หวังชิงช่วยประหลาดใจนัก เขาถามด้วยความสงสัย “มิได้พูดเพราะอารมณ์หรือ”

“ไม่เหมือนพูดด้วยความโกรธเจ้าค่ะ” ซูหยินน้อยสกุลหวังเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้หวังชิงช่วยฟังอย่างไม่มีตกหล่น

หวังชิงช่วยขมวดคิ้วแน่น เขานิ่งเงียบไปครู่ใหญ่จึงกระซิบกำชับภรรยาของตน “ต่อไปเจ้าติดต่อกับทางจวนจีหนิงโหวให้น้อยลงแล้วกัน”

ซูหยินน้อยสกุลหวังผงกศีรษะ ก่อนถามขึ้นอย่างลึกลับ “แล้วทางด้านน้องสี่เล่า”

“เจ้าช่วยเตือนน้องสะใภ้สี่ก็พอ” หวังชิงช่วยกล่าวต่อ “ตำหนอกกับเพย-จันก็เรื่องหนึ่ง แต่ถ้าเขาใกล้ชิดกับจวนจีหนิงโหวมากเกินไป นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว”

“ข้าทราบแล้วเจ้าค่ะ” ซูหยินน้อยสกุลหวังลุกขึ้นมาจัดที่นอนให้หวังชิงช่วย

สามร้อยสี่ ย่าแย่

หวังชิงชว่ยมิได้กำชับน้องชายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะรู้จักอุปนิสัยของน้องชายดี ยิ่งสถานการณ์ของเว่ยถึงอวี๋ย่าแย่มากเท่าใด เขาก็ยิ่งหาทางช่วยเหลืออีกฝ่ายมากขึ้นเท่านั้น ในทางกลับกันหากเว่ยถึงอวี๋มั่งคั่งรุ่งเรืองขึ้นมา น้องชายของเขาก็อาจค่อยๆ ถอยตัวห่างจากเว่ยถึงอวี๋ไปเอง หากอีกฝ่ายรู้ว่าเขามีความคิดเช่นนี้ต่อจวนจีหนิงโหว ไม่แน่ว่าอาจวิ่งโร่ไปจระไนให้เว่ยถึงอวี๋ฟังอย่างไร้ผลก็เป็นได้

บางเรื่องก็ต้องปล่อยไปตามวิถี!

สองสามีภรรยาสกุลหวังตัดสินใจได้แล้ว งานเลี้ยงรับรองของจวนจีหนิงโหวจึงส่งของกำนัลไปแทน ส่วนตัวคนก็มีได้ไปร่วมงานแน่นอนว่าเป็นเหตุการณ์ในอนาคตข้างหน้า...

ขณะที่เงินเจียวราบถึงคำพูดของวังหยวน เขาก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง

เพราะเขาทราบถึงความสัมพันธ์ของช่งโม่กับวังหยวนดี เขาจึงกล้าเสี่ยงขอเข้าไปฟังพาช่งโม่ ทว่าสิ่งที่เขาคาดไม่ถึงก็คือ ช่งโม่จะมีอิทธิพลต่อวังหยวน

ถึงเพียงนี้ หรือเพราะยังไม่เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ ทำให้วังหยวนต้องยอม
ถอยให้เขาหลายก้าว

เงินเจียออกมาจากห้องขนาดเล็กที่ใช้หลบซ่อนตัว ก่อนกลับไปยังเรือน
พ่านักเล็กๆ ที่เขาเช่าอยู่ในเขตเมืองหลวง

สหายร่วมงานจากกององครักษ์เสื้อแพรหลายคนมารอเขาอยู่ที่หน้า
ประตูก่อนนานแล้ว

“ยินดีด้วย ยินดีด้วย!” ทุกคนพากันล้อมเข้ามาแสดงความยินดีกับเขา
“ความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นกับใต้เท้าว่างถูกจัดสิ้นแล้ว ทั้งยังได้กลับมาทำหน้าที่
ข้างพระวรกายฝ่าบาทอีกครั้งด้วย”

เนื่องจากยังดำรงตำแหน่งเป็นองครักษ์เสื้อแพรอยู่ เงินเจียคาดไว้แล้ว
ว่าเหล่าสหายร่วมงานของเขาคงจะทราบข่าวในเร็ววัน ทว่ามิได้คาดคิดว่า
พวกเขาจะเล่นมาหาถึงที่พ่านักไวถึงเพียงนี้

สองปีมาแล้ว! สองปีนี้ไม่มีสหายร่วมงานคนใดกล้าวิสาสะกับเขาเลย
สักคน!

เขานำเงินออมทั้งหมดของตนออกมา เชื้อเชิญเหล่าสหายร่วมงานที่มา
ร่วมแสดงความยินดีไปกินอาหารที่ภัตตาคารตงไหล่ซุ่นลักม้อ ชนสุราจอกแล้ว
จอกเล่า จนกระทั่งสุดท้ายก็เมาเมาไร้สติ ความทรงจำพราว്മัว นอกจากจำได้
เลือนรางว่าทุกคนเอย่ถามถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับจวนอิงกั๋วกง เรื่อง
อื่นก็จำอะไรไม่ได้สักอย่าง

บ่าวรับใช้ที่มีรูปลักษณะไม่คุ้นหน้าคนหนึ่งเข้ามาปรนนิบัติเขาล้างหน้า
ล้างตา ก่อนบอกว่าตนเป็นบ่าวที่สหายร่วมงานสักคนของเขาส่งตัวมา

ในใจของเงินเจียไม่รู้ว่ายินดีหรือเศร้าสลดกันแน่

เขากินสำรับข้าวอย่างเลื่อนลอย ก่อนไปยังกองบัญชาการหน่วยเงินผู้ซื้อ
เนื้อแห่งกององครักษ์เสื้อแพร

ระหว่างทาง ทุกคนยิ้มแยมั้ทักทายเขา ยังไม่ทันได้พบหัวหน้าหน่วย

เงินผู้ซื้อเหนือ ผู้ติดตามคนสนิทของสื่อชน ผู้บัญชาการกององครักษ์เสื้อแพร ที่เพิ่งออกมาจากกองบัญชาการหน่วยเงินผู้ซื้อเหนือก็เดินยืมรถเข้ามาถาม “ผู้ใดคือใต้เท้าเงิน เงินจ้านจื่อกัน ใต้เท้าของพวกเราอยากเชิญเขาไปสนทนาลักสองสามคำ” จากนั้นเงินเจียจึงเดินไปยังสำนักบัญชาการกององครักษ์เสื้อแพร ท่ามกลางสายตาดูใจของทุกคนที่มองมา

สื่อชนเปลี่ยนท่าทีจากเข้มงวดกวดขันเมื่อก่อนหน้านี้เป็นสนทนากับเขาอย่างมีไมตรี ทั้งยังกำชับว่าต่อไปให้เขาปฏิบัติหน้าที่ให้ดี และหากมีความผิดพลาดข้อใดก็มาพบเขาได้ จากนั้นก็จับน้ำชาด้วยกัน

ถึงจะมีได้เลื่อนตำแหน่งงาน ทว่ากลับเป็นกันเองอย่างเห็นได้ชัด

แม้แต่คนเจ้าแผนการอย่างเงินเจีย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงที่ถาโถมเข้ามาไม่ขาดสาย ก็ยังยากจะสงบจิตสงบใจลงได้ กระทั่งเขาก้าวออกมาจากสำนักบัญชาการกององครักษ์เสื้อแพรแล้วถึงได้สติกลับคืนมา

เขารับเรียกรวมตัวสหายสนิทในกององครักษ์เสื้อแพรทันที และส่งความทุกคน “ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ต้องตรวจสอบดูให้ได้ว่าสื่อจื่ออิงกั๋ววงหาผู้ใดไปที่หมู่บ้านชานาบัง!”

ใครบางคนเอ่ยอย่างลังเล “หมู่บ้านชานาพระราชทานตั้งชิงมีผู้คุ้มกันแน่นหนา สื่อจื่ออิงกั๋ววงเพิ่งช่วยออกหน้าสะสางปัญหาให้พี่ใหญ่ หากตีหญ้ำให้สูงขึ้น... พวกเราล่วงเกินพวกเขาได้หรือไม่!”

หากหมายจะยืนอยู่เบื้องหน้าของซ่งโม ก็ต้องเข้าถึงตัวผู้ที่อยู่เบื้องหลังจากกันลมในวันนั้นให้ได้ ทว่าเงินเจียไม่คิดที่จะบอกเรื่องนี้แก่บุคคลที่สอง เขาจึงต้องตรวจสอบผู้คนที่อยู่ข้างกายของซ่งโมด้วยความระมัดระวัง

ซ่งโมในเวลานี้กำลังยุ่งจนตัวเป็นเกลียว

แต่ละวันหากไม่เชิญแขกหรือมาร่ำสุราก็เชิญมาร่วมฟังอุปรากร เมื่อไต้หวันเจี๋ยมิตาตื่นในยามเช้า เขาก็ออกจากเรือนไปเสียแล้ว ตกตึกเมื่อนาง

เข้านอน เขาก็กลับมา

แม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังมีกำลังมากพอที่จะทรมานกรรมนางอยู่ดี
 ได้ัวเจาเป็นห่วงร่างกายของเขานัก เมื่อเห็นแล้วว่าปฏิสนธิไม่ได้ ข้าเวลา
 อากาศยังเย็นลงมาก นางจึงนำโสมสามสิบปีสองต้นที่เป็นสินแต่งงานออกมา
 ต้มชาให้ชงไม่ดื่ม

ช่งโมหัวเราะในลำคอ ก่อนก่อกวนนางมากขึ้นกว่าเดิม
 ได้ัวเจาทั้งขุนเคืองทั้งขัดใจ แต่ช่งโมกลับเพลิดเพลินไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
 เสียที

บางเวลาเขาก็อยากเห็นได้ัวเจาจนปัญญากับเขาบ้างเช่นกัน
 ด้วยเหตุนี้เอง หลังจากสุขสมทุกครั้ง เขาจะโอบะกอดร่างที่มีสัดส่วนว่า
 โค้งงอตามดวงทิวเขาของได้ัวเจาเอาไว้ แล้วลูบไล้ไปมารวกับเป็นสมบัติล้ำค่า
 จากนั้นเขาก็พบว่าเมื่อใดก็ตามที่ทำเช่นนี้ ได้ัวเจาจะขดตัวอยู่ในอ้อมแขน
 ของเขา และเผยสีหน้าท่าทีผ่อนคลายที่แสนเย้ายวนออกมา

ได้ัวเจาเองก็ชอบที่ได้้อยู่กับเขาใช่หรือไม่
 ช่งโมจ้องมองใบหน้างามเพริศแพรวของได้ัวเจาแล้วอดที่จะกระซิบ
 อ้อมแขนไม่ได้ เขาโอบะกอดนางไว้แนบแน่น ก่อนจะก้มลงจูมพิชบนกระหม่อม
 ของนาง ปากก็บอกล่าเรื่องราวช่วงสองวันมานี้ให้นางฟังด้วยเสียงแผ่วต่ำ “ทาง
 ด้านวังก็รับรู้ถึงเจตนาของข้าแล้ว ขอเพียงหาโอกาสที่เหมาะสมได้ เขาจะ
 กระจายข่าวออกไป เพียงแต่ ‘โอกาสที่เหมาะสม’ นี้ อาจจะเป็นวันพรุ่งนี้หรือ
 อาจต้องรออีกหลายเดือน ทว่าท่านพ่อจวนจะกลับมาในสองสามวันนี้แล้ว เขา
 จะต้องระบายโทสะใส่ข้าเป็นแน่ ถึงตอนนั้นไม่ว่าเขาจะพูดสิ่งใด เจ้าอย่าได้เก็บ
 มาใส่ใจ คิดเสียว่าฟังเรื่องเหลวไหลไร้สาระก็พอแล้ว...”

ได้ัวเจาเหนื่อยเสียจนไม่อยากลืมนตา การลูบไล้ของช่งโมทำให้นางรู้สึก
 สบายจนผ่อนคลายไปทั้งร่าง นางแค่อยากหลับให้สบายสักคืน ไม่อยากฟัง
 คำพูดพร่ำของช่งโม เจ้าตัวหลับตาหาวแล้วเอ่ยเสียงอู้อี้ “ข้ารู้แล้ว ข้ารู้แล้ว
 เจ้าคะ มีท่านอยู่ด้วย ข้าไม่เสียเปรียบแน่...”

ซึ่งไม่ได้ยินแล้วก็หลุดหัวเราะออกมา นางไปเอาความมั่นใจมากมายแบบนั้นมาจากที่ใดกัน

ทว่าเมื่อได้ยินคำพูดเช่นนั้นแล้ว ในใจของเขาก็พลันอ่อนโยนขยับขึ้นมา ราวกับจะกลั่นหยดน้ำออกมาได้ก็มีปาน

สัมผัสของเขาแผ่วไถ่ด้วยความกระสันปรารถนาหลายส่วน ไต้วเจาสะดุ้งโหยง รีบเบิกตาโพล่งทันควัน “มีไช่ว่าวันพรุ่งนี้ท่านยังต้องไปพบวังเน่ยซื่ออีกหรือเจ้าคะ”

“แล้วเกี่ยวอะไรกับเรื่องที่พวกเราจะทำกันด้วยเล่า” ซึ่งโมเฟ้นหาเม็ดไข่มุกที่ซ่อนเร้นอยู่กลางหุบเขาลึกอย่างชำนาญ

ไต้วเจาร้อนรุ่มไปทั้งร่าง ซึ่งโมกระเหียนกระหือรือที่จะสัมผัสสัก

ทว่าเสียงฝีเท้ารีบเร่งกลับดังขึ้นด้านนอก เพียงครู่เดียวเสียงเคาะประตูก็ดังเข้ามา

ไต้วเจารีบหยุดซึ่งโมไว้ “เกรงว่าจะมีเรื่องด่วนเจ้าคะ”

“เช่นนั้นก็ให้พวกเขารอไปก่อน” ซึ่งโมหายใจถี่รัวขึ้นมาเล็กน้อย

เสียงกระซิบแผ่วเบาดังขึ้นด้านนอกประตูห้อง จากนั้นก็เป็นเสียงของการลู่ “ซื่อจื่อ สุหยินเจ้าคะ กวักงเหยกกลับมาแล้วเจ้าคะ เวลานี้กำลังโมโหโกรธาอยู่ที่เรือนหลัก ต้องการให้ซื่อจื่อกับสุหยินไปพบเดี๋ยวนี้เจ้าคะ”

ซึ่งโมขมวดคิ้ว “ไหนจึงกลับมาก่อนเวลาได้”

เกิดเพลิงไหม้ในจวน ซ้ายยังถูกโจรชั่วฉวยโอกาสบุกปล้น จากนั้นก็ถูกสกลหัวดอนหมั่น... ไต้วเจาคิดว่าซึ่งอิ้นกลับมาช้าเกินไปด้วยซ้ำ!

นางผลึกซึ่งโมเบาๆ “รีบลุกขึ้นเถิด” พอเห็นซึ่งโมที่มีสีหน้าสับสนลันต์ลึงโลดเมื่อครู่พลันแปรเปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือก นางจึงกระซิบปลอบโยนเขาราวกับถูกผีสิงก็มีปาน “หลังพบกวักงเหยกแล้ว ข้าค่อยปรนนิบัติท่านอย่างดีนะเจ้าคะ”

พอพลั้งปากพูดออกไป นางก็คิดว่าตนช่างโง่เขลามาก

ซึ่งโมกลับหัวเราะร่วนเสียงดัง แต่ในใจก็รู้ว่าไต้วเจาเป็นห่วงเขา จึง

ทนไม่ได้หากเขาต้องอึดอัดคับข้องใจแม้เพียงเศษเสี้ยว

“โซวภู” เขาฝังใบหน้าลงกับเส้นไหมดำขลับของนาง “เจ้าดีกับข้าจริงๆ!”

หัวใจของไต้วเจาค้นยุบยับในทันใด มือไม้แข่งขาพลันอ่อนกำลังไปหมด
แม้แต่จะโอบกอดอีกฝ่ายก็ยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ที่แท่นางก็ชอบฟังวาทาหวานหูเช่นนั้นนั่นเอง...

สองคนอ้อยอิงอยู่บนเตียงนอนอีกครู่ใหญ่กว่าจะยอมผละลุกขึ้น หลัง

จากล้าหลังล้าตาทากันแล้วจึงตรงไปยังเรือนหลักของจวนอิงกั๊วกง

ประตูเมืองทั้งเก้าแห่งของเมืองหลวง นอกจากประตูซีจื่อที่เปิดในยาม
โหน่วเพื่อล่ำเลียงชนน้ำแล้ว ประตูเมืองอีกแปดแห่งล้วนปิดตายในยามโหน่ว
และเปิดออกอีกครั้งเมื่อถึงยามเหม่า

ซ่งอิ๋ซุนอยู่ในสภาพฝุ่นจับไปทั้งร่าง เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าเมืองมาทาง
ประตูซีจื่อ

ไต้วเจากับซ่งโม่ก้าวเข้าไปคารวะซ่งอิ๋ซุน

เพียงแต่พวกเขายังไม่ทันหยัดกาย ถ้วยชาของซ่งอิ๋ซุนก็ลอยละลือเข้า
ใส่

ซ่งโม่ก้าวไปเบี่ยงหน้า ขวางไต้วเจาเอาไว้ด้านหลังของตน

ซ่งอิ๋ซุนเห็นแล้วก็โกรธเสียดจรมฝีปากลิ้น “กบฏ กบฏแล้ว! เจ้าเป็น
บุตร กล้าที่จะตอบโต้เช่นนั้นหรือ!”

ซ่งโม่ไม่บริภาษพูดอะไรสักคำเดียว ทำเพียงแค่มองซ่งอิ๋ซุนด้วยสายตา
เย็นชา

ซ่งอิ๋ซุนถูกสายตาเย็นเยือกราวกับน้ำค้างแข็งพันปีที่เราลื่นอายความ
เป็นมนุษย์ของซ่งโม่จับจ้อง จนสั่นสะท้านไปทั้งใจ พอเห็นไต้วเจายืนหลบอยู่
เบื้องหลังของเขาโดยไม่พูดไม่จา ก็อดขิงตามองนางอย่างดูต้นไม่ได้ ก่อนจะ
ตวาดออกมาอย่างเกรี้ยวกราด “ไต้หลานนี้มีลูกสะใภ้เช่นเจ้าหรือไร ข้าเห็นใจที่
เจ้าไม่มีผู้ใดคอยดูแลสั่งสอน จึงให้ผู้ใหญ่ในสกุลชี้แนะเจ้าว่าต้องดูแลปกครอง

เรือนในอย่างไร แต่ดูเจ้าเถิด เจ้ากลับยั่วให้ผู้อื่นโกรธเคืองจนหนีไป...”

ซึ่งไม่ยอมไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาทำลายชื่อเสียงของได้วเจ้า

“ท่านพ่อพูดเช่นนี้ก็มิถูกนะขอรับ” เขาไม่รอให้ซึ่งผู้พูดจบก็สวนกลับอย่างไม่วยอมอ่อนข้อให้

“ในเรือนเกิดเพลิงไหม้ ข้าร้ายยังมีใจบุญรุกเข้ามา ท่านบ่่าใหญ่ตกใจจนขวัญเสีย จึงมอบป้ายคำสั่งให้สุหยินดูแลเรือนในเอง อีกอย่าง... เมื่อครั้งที่สุหยินอยู่ที่เจินตั้ง นางก็ดูแลเรือนในจนวันสกุได้วตะวันตกมาโดยตลอด ถึงท่านบ่่าใหญ่จะกลับไปสงบจิตสงบใจที่เรือนของนางแล้ว แต่สุหยินก็จัดการธุระในจนตามลำพังได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย นี่เป็นสิ่งที่สุหยินน้อยจนเหยียนอันโหวและสุหยินน้อยสามจนจิงกั้วกงประจักษ์ด้วยตา

“หากท่านพ่อไม่เชื่อก็สามารถไปสอบถามเองได้ ต่่าหนีสุหยินโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุเช่นนี้ หากคนสกุได้วได้ยินเข้าจะคิดอย่างไรกัน ต่อไปท่านพ่อจะพูดจาอันใดก็โปรดไตร่ตรองให้ดีก่อนเถิด” พูดจบสายตาคมปาลาดูจปาลายมิดก็ปรายมายังเถาซึ่งที่ยืนอยู่ตรงมุมห้องเงิบๆ “อย่าได้ฟังแต่คำพูดยุแยง พานบ่อนทำลายชื่อเสียงจนอิงกั้วกง และทำลายความสัมพันธ์ระหว่างญาติมิตรอีกเลย”

เถาซึ่งอดสบถในใจไม่ได้ ‘เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับข้ากันเล่า!’

แต่ก็ไม่มีผู้ใดสนใจอยู่แล้วว่าเขาจะคิดเช่นไร...

ซึ่งผู้ขุนแทบกระอักอยู่ตรงนั้น เขาสะกดกลั้นอยู่ครู่ใหญ่จึงกล่าวต่อ “ต่อให้เป็นเช่นนั้น พวกเจ้าก็ไม่ควรออกเงินรางวัลค่าหัว! พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าสิ้นเปลืองเงินทองไปตั้งเท่าไร เจ้าศึกษาเรื่องการปกครองเรือนมาตั้งหลายปี เอาไปทิ้งเสียที่ใดหมดแล้ว”

อันที่จริงเขาอยากคิดบัญชีบุตรชายเรื่องที่สกุได้วถอนหมั้นหมาย ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับซึ่งไม่กี่ไม่อาจยอมรับอย่างจำนนว่า อีกฝ่ายไม่เพียงแต่ทำงานแต่งงานของเขาล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่ยังทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับอันลู่โหวเกิดรอยร้าวฉานๆ ขึ้นมาได้หรือกระมัง? เขาจึงทำได้เพียงหยิบยก

เรื่องที่ไม่สำคัญเหล่านี้ขึ้นมาเป็นประเด็นเท่านั้น

“ท่านพ่อเสียตายนองกระมัง?” ในใจของช่งโมเองก็ตระหนกดี เขาจึงจับคำพูดของบิดามาเบี่ยงเบนให้อีกฝ่ายหลงประเด็น จงใจตีเจตนาของช่งอิ๋ซุนผิดเพี้ยนเพื่อเลี่ยงเหตุการณ์นั้นเสีย “ในเรือนเกิดเพลิงไหม้ การซ่อมแซมเรือนต้องใช้เงินไม่น้อย ข้าเห็นว่าจวนจะถึงเทศกาลปีใหม่นี้แล้ว กลัวว่าเงินภายในเรือนจะตึงมือ ถึงได้นำเงินของเรือนเจี้ยจื้อมาใช้เป็นค่าหัวรางวัลแทน ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องวิตกไป หากไม่มีเงินก็มิเป็นไรขอรับ หลายปีมานี้ร้านค้าที่กวางตุ้งทำกำไรงาม สินเดิมที่ท่านแม่เหลือไว้ให้ข้าก็มีอยู่ไม่น้อย เรือนเจี้ยจื้อเองก็ไม่ขาดสนเงินทองเช่นกัน”

สีหน้าของช่งอิ๋ซุนที่ย่ำแย่มากอยู่แล้วยิ่งดูไม่น่ามองมากขึ้นไปอีก

ในที่สุดเขาก็โผล่ออกมาอย่างอดรนทนไม่ไหว “ตอนที่ข้าไปตรวจการได้พบกับฉางชิงโหว และเตรียมเรื่องการดองญาติกับหวังหง แม่ทัพต้าถง โดยมีฉางชิงโหวช่วยเป็นพ่อสื่อให้ เจ้าก็เตรียมตัวไว้ อีกไม่กี่วันทั้งสองสกุลคงจะเจรจากันเรียบร้อยแล้ว”

“ขอแสดงความยินดีกับท่านพ่อด้วยขอรับ” ช่งโมกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ข้าก็คิดเอาไว้แล้วว่าสกุลของเราควรดองญาติกับฉางชิงโหว ดีร้ายอย่างไรฉางชิงโหวก็เป็นขุนนางที่ฝ่าบาทโปรดปราน ข้าก็เป็นเพียงผู้บัญชาการฝ่ายขวาขององค์กรจันฉู่เล็กๆ คนหนึ่ง เกรงว่าเขาคงไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา

“อีกอย่าง... ข้าก็คิดว่าเรื่องการแต่งงานของท่านพ่อควรจะปรึกษาหารือให้ละเอียดรอบคอบ จะได้เสี่ยงมิให้เกิดเหตุการณ์ ‘วันนี้สกุลนี้ พรุ่งนี้สกุลนั้น’ พวกเราเตรียมการไปเตรียมการมา ทำยี่สิบยุคกลายเป็นท่านพ่อฝ่ายเดียวที่ดีใจเกินไป ข้าว่าท่านรอให้เรื่องการแต่งงานของสองสกุลตกลงกันดีแล้ว ค่อยมาบอกให้พวกเราเตรียมตัวก็ยังไม่สาย ทางด้านฉางชิงโหว ข้าก็ควรขอบคุณเขาแทน ท่านพ่อสักคราเหมือนกัน”